

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za marec 1923.

Mesečni zavetnik: **Sv. Jožef.**

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Svetost zakona.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Četrtek	Albin, š.	Duh pokore	Šmarjeta	Buče
2 Petek	Simplicij	Armenski katoličani	Sv. Troj. p. V.	Polje
3 Sobota	Kunigunda	Evhar. zveza narodov med Slovenci	Sv. Jošt. p. V.	Zagorje
4 Nedelja	3. post. Kaz.	Vsi, ki iščejo Boga in resnico	Krško	Prevorja
5 Poned.	Janez od Kr.	Velikonočno sv. spoved in obhajilo	Toplice	Hoče
6 Torek	Perpetua	Katoliški kulturni delavci	Sv. Jurij p. K.	
7 Sreda	Tomaž Akv.	Katoliški znanstveniki	Trnovo red.	Cirkovce
8 Četrtek	Janez od B.	Obramba nedolžnih	1/2 kand 1/2 hir.	
9 Petek	Frančiška	Dobrodelni zavodi	Javorje n. L.	Črna gora
10 Sobota	40 mučencev	Vztrajnost v sv. veri	Ledine	
11 Nedelja	4. post. Evl.	Verouk v šolah	Osilnica	Št. Janž
12 Poned.	Gregor Vel.	Sv. oče	Sv. Gregor	
13 Torek	Rozina	Obisk kršč. nauka v nedeljo pop.	Sv. Križ n. J.	na D. p.
14 Sreda	Matilda	Hiša za duhovne vaje v Ljubljani.	Unterlag	Sv. Lovrenc
15 Četrtek	Longin	Spošt. in ljubezen do presv. Evhar.	Kočevje red.	na D. p.
16 Petek	Hilarij	Posvetitev družin presv. Srcu Jez.	Novo mesto	Slivnica
17 Sobota	Jožef iz Arim.	Naše misijonišče	Vel. Poljane	p. Mar.
18 Nedelja	5. post., tiha	Ljubezen do samote in zbranosti	St. trg p. P.	Fram
19 Poned.	Jožef	Romarski shod pri sv. Jožefu v Ljub.	Jožefinum	
20 Torek	Niceta	Katoliške družine	Suhor	Braslovče
21 Sreda	Benedikt	Spreobrnjenje zakrknjenih greš.	Stranje	
22 Četrtek	Lea	Živa vera katoličanov	Zatična	Vransko
23 Petek	Marija 7 žal.	Premišljevanje Krist. trpljenja	Kresnice	
24 Sobota	Gabriel	Češčenje angelov	Tržič	Sv. Pavel
25 Nedelja	5. post., cvet.	Duhovniki po Srcu Jezusovem	Lj. Frančiš.	p. Voljski
26 Poned.	Dizma	Naši škofje v boju za pravice sv. C.	Vel. Dolina	Sv. Martin
27 Torek	Janez Dam.	Veliki trpini	Št. Rupert	
28 Sreda	Janez Kap.	Navdušenost za sv. vero	Leskovec	na Paki
29 Četrtek	Vel. četrtek	Pogosto sv. obhajilo	Salezijanci	Sv. Jurij
30 Petek	Vel. petek	Ljubezen do križa in trpečega Zvel.	Hinje	p. Tab.
31 Sobota	Vel. sobota	Nada v trpljenju. V marcu umrlil.	Velesovo	Sv. Andraž
				na Polzeli

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

I. M. svojega brata in sestro za spreobrnjenje. — Mar. družbenka L. M. za pomoč božjo v neki važni zadevi. — Marijina družbenka iz Belokrajine, da bi ostala stanovitna v premagovanju hudih skušnjav. — Neka oseba, da bi napredovala v čednostnem življenju; svojo bolno mater, neko osebo za spreobrnjenje ter da bi zavladal v hiši pravi krščanski mir. — M. B. svojo zelo bolno hčerko, da bi ozdravela, ako je volja božja. — Neki zakonski par za blagoslov božji sebi in svojim otrokom.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: L. M. sv. Antonu Pad. za najdenje neke dragocenosti. — Kristina Golf

presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za prejeta dobrota. — Neka deklica presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za večkratno pomoč v raznih dušnih in telesnih potrebah. — Neka Marijina družbenka Mariji Pomočnici v kapeli na Božjakovem za dvojno hitro pomoč v veliki sili. — Marija Dolenc, Cleveland, presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Antonu in Tereziji od Deteta Jezusa za večkratno uslišanje.

Neka žena za zdravje. — Družbenka za ozdravljenje matere. Ista za zadobljeni mir in večkratno uslišanje. — Družbenka za pomoč v raznih dušnih in časnih zadevah. — Neka oseba za zdravje na očeh. — Učiteljica M. G. za podeljeno zdravje. — Neka oseba Mariji Devici za podeljeno milost. — I. Č. Mariji Pomočnici na Rakovniku za zdravje.

BOGOLJUB

Domača vzgoja — nad vse!

Letos bomo imeli velik katoliški shod v Ljubljani. Pretekli dve leti pa je bilo po posameznih okrajih veliko okrajnih katoliških shodov. Na vseh teh manjših katoliških shodih se je in na velikem katoliškem shodu se bo govorilo o šoli. Po vsej pravici! Ena najvažnejših, da, izmed vseh najvažnejših zahteva katoličanov v javnem življenju je zahteva po verski šoli. Če katoličani šolo plačujemo, smemo tudi zahtevati, kakšna bodi naša šola. Najmanj, kar moramo zahtevati, je to, da nam šola otrok ne kvari. Še za to bomo plačevali, da nam bodo otroke pohujševali! In vsak učitelj, ki verskih dolžnosti ne izpolnjuje, s svojim zgledom otroke pohujšuje. Toda to nam nikakor ni dosti, da šola otrok ne pohujšuje. — boljšati jih mora! Boljšati v vsakem oziru! Zato pa je šola.

Gotovo ima šola na otroka velik vpliv. 6 do 8 let ali še več otrok v šolo. Komaj pride malo k pameti, že ga dobi šola v roke. Dan za dnem, ure in ure se mudi v šoli. Koliko v teh letih vidi in sliši in izve! Ne borimo se katoličani zastonj za šolo, da bodi taka, kakršno hočemo imeti.

Upravičen in potreben je torej naš boj za šolo in za versko vzgojo v šoli.

Toda še veliko večjega pomena kakor šola je vzgoja v domači hiši. Šola, da, lahko poboljša otroka, še lažje ga pokvari. A naredi se človek — tak, kakršen bo — ne v šoli, ampak doma v družini. Kar domača hiša iz otroka naredi, takšen bo. Šola, vsaj ljudska šola, ga bistveno ne spremeni.

Važna za otroka so šolska leta. Še važnejša pa so predšolska. »Kakršen je otrok prvih šest let na kolezih svoje matere, tak bo človek celo življenje.« To modro misel modrega moža je Bogoljub že enkrat zapisal. Kar mati naredi, to najbolje drž: kar mati zanemari, tega za njo ne-

beden ne popravi. Seveda mora tudi oče vedeti, da so njegovi ne samo konji in krave v hlevu (če jih ima), ampak predvsem otroci, in mora materi pri vzgoji krepko držati roko.

Šola ima torej važno nalogo pri vzgoji otrok, toda družina veliko važnejšo. Družina — korenina! Korenina vsega dobrega in slabega.

Dočim se pa mi katoličani veliko poganjamo, da bi bila šola po naših željah, se pa za domačo vzgojo premalo brigamo. Kako pa naše matere in očetje vzgajajo otroke? Kakor pač vedo in znajo. Delajo po svoji pameti, večkrat pa tudi — nespameti. O koliko napak je pri vzgoji, koliko zanemarjenosti, koliko neumnosti! Kdaj so se pa matere in očetje učili vzgajati? Nikoli! Bila sta fant in dekle, spoznala sta se, postala sta mož in žena, otroci so bili tu, — zdaj pa z njimi delaj, kakor veš in znaš! Za vse mogoče reči imamo šole, vedno več jih je, vse hoče biti učeno, kar najbolj mogoče, — samo največje in najtežavnejše umetnosti se ljudje nič ne uče: vzgajati dobre ljudi! Kdor hoče narediti par škornjev, se mora dolgo učiti, napraviti skušnjo in imeti spričevalo; za vzgojo otrok ni treba nobenega učenja, nobene skušnje, nobenega spričevala. Kakor narediš, bo dobro! Ali je čudno, da je toliko slabe vzgoje in zaradi tega toliko slabih ljudi na svetu? O, to je velikanska napaka, velikanska pomanjkljivost v ljudskem življenju: ljudje se vzgajajo brez potrebnega znanja, kar tako tja ven dan, na slepo srečo. — Posebno mi katoličani imamo veliko vzroka brigati se za dobro domačo vzgojo, če hočemo v ljudstvu vero ohraniti. Kajti vsaka stvar se mora začeti pri korenini. Korenina pa je družina.

Ravno zato pa Bogoljub večkrat piše o vzgoji: zato kliče in priporoča sam sebe: Bogoljub — družinski list! Ne samo de-

kliški list, marveč družinski list! Vsi naj bi ga brali, posebno še oče in mati, da ujameta večkrat kako zrno o dobri vzgoji, o kateri nekateri starši ne razumejo kaj prida. Z a t o kličemo: »Bogoljuba« v v s a k o krščansko družino, ker želimo, da bi vsi otroci uživali dobro vzgojo. Ne gre nam za naš dobiček, ampak za srečo naših družin, oziroma srečo nedolžnih otrok, ki se v družinah rode in vzgajajo.

A le nekateri nas poslušajo, drugi se pa za naš klic malo zmenijo. Vneti duhovniki Bogoljuba toplo priporočajo, večkrat nanj opozarjajo, berejo iz njega cele odstavke — ravno danes piše uredništvu gospod iz zasedenega ozemlja: »Cel zadnji uvodni članek sem na prižnici prebral, in tako že večkrat. Na zadnji konferenci pa je gospod L. prebral članek »Vnelo se je« o posvečenju družin, in sklenili smo, da se toplo zavzamemo za vpeljavo.« Kjer so pridna dekleta ubogala in šla od hiše do hiše dobre liste priporočat, tam je število naročnikov kljub draginji lepo poskočilo; marsikje pa kljub naši prošnji tega niso storili in je šlo število nazaj. — Ravnokar sem bil na fari, kjer sem našel

v celem samo 10 Bogoljubov. Pridem v hišo, za mizo in okoli peči kopa otrok. Največji, komaj dobro iz šole izostali, za pečjo cigarete kadi — vpričo očeta in matere. »Koliko pa zakadiš?« Vsak teden eno škatlico cigaret, 8 kron. »Koliko je 8 × 52?« 416. Toliko kronic na leto požene poba v zrak — z vednostjo svojih staršev. Če bi jim pa rekel: Bogoljuba si naročite; potrebni ste dobrega branje vi in otroci, bi rekli gotovo: Oh, kje moremo, ko je tako drag! — Samo ta prizorček glasno priča o slepoti staršev. In koliko je takih!

Še je megle pri nas, še, ne bomo je še kmalu pregnali. Še ne bo boljše, ker ljudje n o č e j o imeti boljše. Še je in še bo zanikrnih, lahkomišelnih staršev, zato bo še veliko slabe vzgoje in odtod veliko slabih ljudi na svetu. Tistim pa, ki so dobre volje, ki jim je dober nauk več vreden kakor cigareta in pijača — ho Bogoljub še marsikdaj in marsikaj povedal, kako imajo pravočasno skrbeti, da jim otroci ne bodo stavili sivih las v glave in izjemali solz iz oči...

Sola, da, šola! Toda domača vzgoja — nad vse!

„Pojte!“

Ta naša pesmarica, ki je bila zadnjič napovedana, se je malo zakasnila. Mislili smo, da jo bo tiskarna izdelala do konca januarja, pa se ji je zategnilo. Zdaj bo že gotova, in sicer jo boste dobili: v Mariboru v tiskarni sv. Cirila, v Celju pri sv. Jožefu, v Ljubljani v Dobrodelni pisarni. Cena nevezanemu zvezku je 6 Din, vezanemu 8 Din. Poštnino je treba plačati posebe. Na 10 izvodov skupaj se dobi eden povrhu.

Pesmarica ima 190 svetih pesmi: 5 mašnih, 19 božičnih, 77 Marijinih, 16 svetniških. Tudi za tretjerednike sta dve o sv. Francišku. Čudno pa je, da je velikonočnih pesmi razmeroma malo znanih, ko se vendar pri procesiji in oba praznika rabi veliko pesmi in se velikonočne lahko pojejo do Vnebohoda; naša pesmarica jih ima 8, več ji ni bilo mogoče skupaj spraviti. Sveti Duh je pa od naših pesnikov in skladateljev popolnoma pozabljen.

Večina pesmi je vzeta iz »Venca cerkvenih pesmi«, ki ga je izdala Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in je na-

tiskan že devetič. V njem so zbrane skoraj vse znane slovenske svete pesmi. Zadnja izdaja obsega ravno 1000 pesmi. Dolžnost naša je, da se tiskarni lepo zahvalimo, ker je rade volje in velikodušno dovolila, da se smejo pesmi za našo zbirko ponatisniti iz »Venca«. Le kakih deset je od drugod vzetih pesmi. Zato je tudi ta naša zbirka tiskana v Mariboru. In zato bodi ob tej priliki tudi »Venec« toplo priporočen. Kajti četudi je tiskan že devetič, je na Kranjskem malo znan.

Naša zbirka pa je bila poleg »Venca« potrebna zato, da bi se res bolj pečlo. To in samo to je njen namen. Zbrane so večinoma pesmi, katerih napevi so bolj ali manj znani. Knjižica je bolj drobna, zato da jo je lahko v žep vtakniti in s seboj nesti v cerkev ali kjerkoli se potrebuje.

Pri vsem tem pa, da so bile pesmi večinoma že zbrane, je dalo vendar izbiranje pesmi veliko opraviti. Treba je bilo mnogo misliti in ugibati, katere pesmi so bolj znane in katere naj se izberejo, da

knjižica ne bo prevelika, da bodo pa vendar kolikor moči vse potrebne pesmi skupaj.

Zdaj pa pridno sezite po nji! Naj res doseže svoj namen, ki je izražen že v njenem naslovu: »Pojte!« Dajajte čast Bogu in sladite si življenje s svetim petjem! »O kakaj bi pač ne peli, k' so nas angelci veselji,« pravi neka pesmica. Da, kjer ljudje lepo pojejo, so angeli med njimi.

Berite, kar piše prijatelj petja o ljudskem petju na Hrvaškem v »Cerkvenem glasbeniku«!

Ker sem blizu hrvatske meje doma, sem let neko nedeljo na žegnanje v bližnjo hrvatske podružnico. Poleg drugega me je zlasti zanimalo, kakšno petje imajo tam. Po svoji navadi grem najprvo na kor. Orgel ni bilo zgoraj, pač pa že zelo obrabljen harmonij. Ker sem zvedel, da je organist pri vojaki, se vsem dem za harmonij in čakam. Vse je že bilo pripravljeno za sv. mašo, na koru je pa bila samo ona že bolj priletna ženska; vse drugo pa sami moški. Vprašam jo, kdo bo pravzaprav pel. Odgovori mi, da ona. Malo sem se začudil, kakaj pri nas nismo vajeni takih solo-pevk. — Mašnik pristopi; začnem preludirati. Pri Vstopu začne dotična ženska peti; pa ni bila osamljena, ampak cela cerkev je takoj po začetnih notah potegnila za njo.

To je bilo petje kot valujoče morje! Cerkvica natlačeno polna; zraven ženâ se drenjajo dekleta, otroci so pomešani med možmi in fanti. Pa vsi pojejo kot iz enega grla, največ enoglasno, včasih pa poprimejo v terciah navzdol in sekstah navzgor. To je bilo pestro, sveže, nasičeno petje. Včasih so nekateri odnehali, morda so bili utrujeni. Pa so čez nekaj časa zopet vsi poprijeli, in zopet je zažrmelo in zabučalo po cerkvi. Povedati moram, da me v resnici ni kmalu katero petje tako ganilo, kot ravno to. Peli so pa čisto preproste, skoraj narodne pesmi. Vendar ni bilo na njih nič posvetnega.

Tako na Hrvaškem. Pri nas pa še pri litanijah ponekod nič ne pojejo po cerkvi. Bil sem pred kratkim na treh farah, kjer se ni v cerkvi nihče oglasil, in pri Marijini družbi nobenega petja. Strašen dolgčas! Nerazumljivi ljudje! Za drago pijačo bi dali dušo iz telesa, za petje, ki je poceni, za stonj, poštena, nedolžna, najlepša zabava. se jim ne ljubi ust odpreti. Ne bodite vendar tako pusti! Kupite našo pesmarico in pojte, da bo veselje!

Pripravlja se že druga pesmarica: narodnih in drugih poštenih pesmi, — da se ravnamo tudi po drugi kitici iste pesmice: Dokler smo še čvrsti, mladi, pojemo poštene radi!

Kraljestvo Srca Jezusovega.

1. Cela župnija se prenovila po Jez. Srcu.

V nekem nemškem listu¹ pripoveduje neki duhovnik s Tirolskega to-le:

»Pobožnost do Srca Jezusovega je pa res ključ do uspehov v dušnem pastirstvu. Ko sem prišel 31. julija 1918 v župnijo z 2000 dušami, je bilo v resnici zelo zelo slabo. Voja na je vse pokončala. Božja služba je bila silno slabo obiskovana; sv. zakramentov niso skoro nič prejimali. Dne 8. septembra je bil popolni odpustek, pa je bilo samo sedem obhajil. Na rožnovensko nedeljo je bilo časih veliko obhajanih, to leto samo osem ali devet. Cel ostali mesec oktober sta bili samo še dve obhajili, in še to sta bila dva tujca.«

Bila je torej versko zanemarjena in mrzla župnija, da pri nas menda ni nobene take. Pa ni imelo dolgo tako biti.

»Prvi petek meseca januarja 1919 je bila vpeljana pobožnost Jezusovega Srca. Prvi petek februarja je bilo 39 ob-

hajil, prvi petek marca 93, aprila 195, decembra 258; januarja 1920. leta 330, novembra nad 400. Dekleta in žene, fanti in možje in otroci so bili pri obhajilni mizi. Bilo je veliko veselje za duhovnike. — Prvi petek je od takrat napol praznik za župnijo. Že ob petih jutraj so ljudje v cerkvi; pri peti maši jih je skoro toliko kakor ob nedeljah. Domača dva duhovnika ne zmagata več spovedancev, naprositi morata pomočnika. Zvečer so slovesne litnije Jezusovega Srca z neko prelepo pesmijo, ki jo ljudje radi pojejo. — Danes je župnija čisto druga kakor je bila pred tremi leti. Tako hitro se je izvršila popolnoma sprememba. To je naredila dobro gčjena pobožnost Jezusovega Srca!

2. Sv. Tomaž na Goriškem.

Kot prispevek k zaželjeni statistiki o čiščenju presv. Srca Jezusovega med Slovenci naj služi tudi to-le skromno poročilo: Duhovnija šteje 84 hišnih števil in okrog 500 duš. Vsak prvi petek v mesecu je sv. maša pri ol-

¹ »Priester-Korrespondenz«

tarju Srca Jezusovega s kratkim nagovorom, litanijami S. J., posvetilno molitvijo in blagoslovom. Med sv. mašo molimo v dveh zborih 3. uro iz knjige »Večna molitev«. Udeležba prav zadovoljiva: 80 do 100 sv. obhajil; po večini ženske in otroci. Za moške pa, da se lažje udeležijo, sv. zakramentov, je odločena prva nedelja v mesecu. Ta dan in na predvečer imajo moški pri spovednici vso prednost pred ženskami. Med sv. mašo govor za moše in fante, moških sv. obhajil redno 40 do 60. Tudi ta dan gori pri sveti maši in pri blagoslovu po par sveč na oltarju Srca Jezusovega, po cerkvi pa doni pesem božjega Srca. Sploh je služba božja ta dan nekoliko slovesnejša in je popoldne pred izpostavljenim Najsvetejšim ura molitve za celo cerkev. — Pred letom je postavila duhovnija svojemu varuhu, presv. Srcu Jez., prav lepo in dostojno znamenje. Dne 8. decembra l. 1921. je bil kip blagoslovljen in prenešen z veliko slovesnostjo v kapelico. Ob kipu je korakalo 14 fantov, tvoreč častno stražo. Pri praznično okinčanem znamenju se je cela duhovnija kot duhovna družina posvetila presv. Srcu. Dotična listina s podpisami vseh družinskih očetov in mater, cerkvenega in občinskega starešinstva ter šolskega vodstva, je bila položena v

podstavek ob vznožju kipa. V kapelici bereš ta dva napisa: »Tvoji smo. Tvoji hočemo biti.« in »Vse zate, presv. Srce Jezusovo!« — Slovesno posvetitev je izvršilo doslej 13 družin s 48 člani in Marijina družba s 35 članicami. Upajmo, da bodo tem družinam sledile v kratkem še druge. Naj zakraljuje presv. Srce Jezusovo čimpreje po vseh slovenskih družinah!

3.

Z Brusnic. Pri nas se sicer res še niso posamezne družine posvetile presv. Srcu, vendar pa častimo presv. Srce Jezusovo. Imamo namreč v velikem oltarju veliko in krasno sliko presv. Srca, pred katero se zlasti ob prvih nedeljah v mesecu zbiramo k skupni molitvi in vselej tudi odmolimo posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Vas Leskovec se postavi z lepo, novo kapelico, katero je dal napraviti posestnik Jožef Božič. V kapelici je kip presv. Srca Jezusovega. Na oltarnem prtu — delo šolskih sester v Mariboru — je pomenljiv napis: »O božje Srce, ki si nas rešilo in drago kri prelilo za naše dolge. Bodj zahvaljeno Srce usmiljeno, daj da srca naša za Te gore.« Ob priliki blagoslovitve kipa in kapelice se je cela vas Leskovec oziroma vse družine so se posvetile Srcu Jezusovemu.

Zgodi se Tvoja volja!

(Piše V. Čadež.)

5. Zapreke zoper vdanost v voljo božjo.

Neprecenljiv biser je vdanost v voljo božjo, vreden, da zanj žrtvujemo vse, saj si z njim zagotovimo nebesa. Človek bi sodil: ako je temu tako, bodo gotovo ljudje kar tekmovali med seboj, kako bi se gotoveje obogatili s tem biserom. Pogled v vsakdanje življenje nas pa précej prepriča o nasprotnem: le malo jih je, ki so vseskozi sklenjeni z božjo voljo, ali si vsaj resno prizadevajo za to. Odkod to? Nobena čednost se ne pridobi brez težav in brez bojev, tako tudi ne vdanost v voljo božjo. Cela vrsta zaprek je, katere je treba prej premagati, in tu zmanjka poguma ter vztrajnosti, pa ostane večina v svojih velikih slabostih. Te ovire hočemo premotriti; če jih bomo dodobra poznali in jih odstranili, potem nam bo odprta pot do najvišje popolnosti.

V naših časih je ena prvih ovir: ne vera in slaba vera. Ko bi mi živeli v prvih krščanskih stoletjih, ko je vladala tako živa vera, kako nekaj samo po sebi

umljivega bi se nam zdelo, povsod opazati božjo previdnost, ki vse tako modro vodi. Pa čemu bi daleč nazaj segali? Stari ljudje iz našega naroda, to so vam bili verni ljudje! Kdo ni poznal tega ali onega, iz katerega je govorila globoka vera, da je bilo veselje?! Toda vedno manj je takih, vedno več pa onih, kojih srce ve o veri malo ali pa nič. Le poslušaj govorjenje današnjih ljudi: vse polno obupovanja, zdihovanja, premišljanja, brez ozira na Boga, kakor da bi Boga in božje previdnosti ne bilo; zgledov žive vere boš našel malo. Ta posvetni duh zgrabi človeka, da sam ne ve, kdaj, in se večinoma ljudje tega niti ne zavedajo. Kaj storiti, da ne bomo žrtve tega brezverskega duha?

Mnogo nam lahko pomaga občevanje z globokovernimi ljudmi, a marsikomu je to le redkokdaj mogoče. Velikega pomena je dobro nabožno berilo, predvsem branje sv. pisma. Nebroj zgledov neomabljivega zaupanja v božjo previd-

nost nam nudi sv. pismo. Kako čisto drugačen duh, kakor je duh sedanjega časa, veje iz sv. pisma! Le pogledimo n. pr. Abrahamovo živo vero, kako se je z otroško vdanostjo pokoril najtežjim božjim poveljem; podobno pri drugih svetih očalnih. Res, »vsi, ki so Božu dopadli, so zvesti prestali mnoge nadloge« (Jud. 8, 23), pa kako voljno in vdano! Če premisslujemo take zglede, se širi naše srce v veri v božjo previdnost. V tej veri nas potrjujejo tudi zgledi iz življenja svetnikov; zato tudi radi segajmo po knjigah, v katerih najdemo te zglede. Tako nam bo mogoče, da nas ne pogoltno vrtnec današnjega brezverstva in da zaupamo vselej v Boga.

Posebej je še priporočati, da večkrat premisslujemo nauk sv. Cerkve o božji previdnosti. Kdor bi se n. pr. zadovoljil s tem, da bi enkrat prebral to razpravo, potem jo pa za vedno odložil, je malo upanja, da bi mu tako branje kaj prida hasnilo, zlasti če je bil prej slabo poučen o tem. Čim večkrat bomo premissljevali ta nauk, tem globlje se nam bo vtisnil v srce. Toda pri človeški slabosti tako lahko spet pozabimo na to. Izvrsten pripomoček nam je lahko sv. rožni venec, če ga molimo tako, da premisslujemo Jezusovo in Marijino življenje. Odberemo si kak določen dogodek, iz katerega nam posebno lepo odseva vdanost v voljo božjo. Ko molimo n. pr.: »ki si ga Devica rodila,« tedaj si lahko stavimo pred oči Marijo in sv. Jožefa, kako jima Betlehem nikjer noče dati prenočišča in se morata slednjič zadovoljiti z bornim hlevcem, ki naj postane rojstni kraj Sina božjega. Niti sence nevolje ne opazimo na obeh skromnih popotnikih; s hvaležnostjo se podasta v hlev... Bog hoče tako: ta misel ju je navdajala s tolažbo in veseljem. Tako moramo ravnati tudi mi v vsaki priliki poskušnji: brez pogo-

no se vdati v voljo božjo! Na ta način nam bo brez posebne težave mogoče pri premissljevanju rojstva Jezusovega vselej obnoviti vero v božjo previdnost in se vedno znova vnemati za vdanost v voljo božjo.

Kar pa je pri tem najmenitnejše, je to, da obenem v molitvi prosimo Boga, naj nam da potrebne milosti, da moremo tudi svoje življenje uravnati po nauku o božji previdnosti. Na pesek bi zidal hišo, kdor bi pričakoval, da ga bo že samo premissljevanje o božji previdnosti dvignilo do vdanosti v voljo božjo. Gotovo je to nujno potrebno, a treba je še podpore od zgoraj, katero si zagotovimo z molitvijo. Osobito moramo v ta namen moliti takrat, kadar nas Bog težko poskuša, ker takrat je posebno težko, skleniti se z voljo božjo. Kakor nas molitev utrjuje v vdanosti v voljo božjo, prav tako je zanemarjanje molitve pri mnogih ena glavnih zaprek, da si ne prisvoje te čednosti.

Če malo premissljamo, kaj n. pr. samo en dan doživimo, se bomo precej prepričali, koliko majhnih zoprnosti in neprilik nas vsak dan zadeva. N. pr. vreme je za nas neprijetno, nismo popolnoma zdravi, pri domačih opravkih nam kaj nagaja, prenašati moramo slabosti kakega človeka, s katerim skupaj bivamo, obleka se nam kaj raztrga itd. Polno neprijetnosti! In kako rada se nas v takih slučajih poloti nevolja, a godrnjamo, sitnarimo in se jezimo, pa ne pomislimo, koliko prilik smo imeli, da bi se sklenili z voljo božjo s tem, da bi vdano prenašali take malenkostne zoprnosti. Pazno oko jasno vidi, kako Bog človeka prav na ta način skuša dovesti do vedno višje popolnosti. Začnimo torej vsaj z malim, da nam bo pozneje mogoče, ob urah bridkih poskušanj vdati se v voljo božjo. Če pa smo v malem nezvesti, kako naj bi bili zvesti v velikem?

(Konec prihodnjic.)

Zlate jagode.

7.

En sam dan, na katerem se človek zaradi svojih grehov in slabosti globoko pred Bogom poniža, mu pridobi več milosti kakor veliko dni, ki jih premoli. (Sv. Terezija.)

Sv. Frančišek Asiški se je imel za največjega grešnika, ki ga zemlja nosi, pekla vrednega. Ko so mu rekli, da so

vsak dan na svetu tatovi, zapeljivci, morivci, ki so Boga bolj žalili, je odgovoril: Bratje moji, če bi bil Bog dal tem ljudem polovico teh milosti, ki jih je dal meni, bi ga brez primere bolj ljubili in mu zvesteje služili kakor jaz ničvreden grešnik.

Sv. Vincencij Pavelski se je zmiraj ponižaval v prah pred Bogom in je govoril: »Veriga samih grehov bi bilo moje življe-

nje, če bi ti, o Gospod, ne uravnaval mojih misli, besedi in dejanj.« S tem ponižanjem si je prislužil vedno novih milosti.

Molimo! O Bog, samo tvoje jeze in kazni sem vreden zaradi svojih grehov in zlorabe tvojih milosti. Vendar večje je tvoje usmiljenje kakor moji grehi. Zato te

milosti! Tako boš resnično ponižen. (Sveti Bonaventura.)

Sv. Ludovik, ponižni kralj francoški, je vsako soboto večjemu številu noge umival, jih brisal in poljubljal. Večkrat je siromakom pri mizi stregel. Vedno so jedli pri njegovi mizi stari revčki, ki jim je sam od svojih jedi delil. Tudi je v Parizu in

Sv. Janez od Boga (8. marca) — vzor krščanske dobrotelčnosti.

prosim, usmili se tako velikega grešnika, ki si ne upa oči k tebi povzdigniti, in ne zavrzni ponižnega in skesanega srca!

8.

Bodi zaničljiv v svojih očeh! Imej veselje nad tem, če te imajo drugi za zaničljivega! Ne povzdiguje se zaradi prejetih

drugod obiskoval bolnike in jim podajal jedi, večinoma na kolenih. V opatiji Rochement je stregel samostanskemu bratu, ki ga je rak tako razjedel, da je bil komaj človeku podoben. Tudi temu je globoko ponižni kralj kleče jedi podajal, nad čimer so bili redovniki do solz ganjeni.

Primerjajmo z ravnanjem tega visokega in resnično plemenitega gospoda svoje ravnanje! Kaka silna razlika! Ali tak občudovanja vreden zgled ponižnosti ne osramoti globoko našega napuha, ki mu je vsako ponižanje tako težko in zoprno?!

Molimo! Gospod, poglej milostno na svojega grešnega in hudobnega hlapca, poteri moj napuh, in daj, da me zgledi tvojih svetnikov osramote ter mi pomagajo, da jih v ponižnosti in poniževanju vsaj nekoliko posnemam!

Kako je bilo na dobrodelnostnem in treznostnem shodu?

(Konec.)

II. Treznost.

Dopoldne je bila na vrsti dobrodelnost, popoldne treznosti. O tej so govorili:

1. Zdravnik dr. Matej Justin, vrl krščanski mož: Ne zastrupljajte se! Dokazoval je škodljivost preobilega uživanja alkoholnih pijač, posebno žganja.

2. Ravnateljica meščanske šole v Mariboru, gospa Antonija Štupca: Kako naj delamo za treznost. Naštela je razne prilike, katere je treba vse izrabiti, da se širi treznost. Govor bo tiskan v »Prerodu«.

3. Sadjarski višji nadzornik Martin Humek: Sadje v gospodinjstvu in alkohol. Tudi ta govor bo natisnjen v »Prerodu«.

4. Franc Borc, vodja katol. organizacij v Kamniku: Naša društva in delo za нравni prerod. Razlagal je, kako društva ne smejo skrbeti samo za zabavo, prirediti samo nekaj iger na leto in nič drugega, kakor delajo nekatera društva, ampak poklic družtev v prvi vrsti je, ljudstvo нравno dvigniti, delati zoper ljudske napake, razvade in strasti: pijančevanje, ponočevanje, surovost itd. Govor bo prinesel Vestnik krščansko-socialne zveze.

Bodi ponovljeno še enkrat tistim, ki se bili na shodu, kakor tistim, ki niso bili: Ne gre se pri tem shodu samo za poslušanje govorov, ampak da se po shodu res izvrši, kar se je na shodu priporočalo. Snujejo naj se zdaj povsod dobrodelne in treznostne organizacije, naj se že imenujejo: odseki, odbori ali kakorkoli. Samo da se res nekaj dela!

Kaj naj pa delajo treznostni odseki?

1. Člani naj se sami vzdržujejo opojnih pijač. Na prvi stopnji so popolni abstinentje. Kdor pa tega ne zmore, naj vsaj žganja ne pokusi, vino naj pije res pomalem.

2. To pa še ni vse, da člani sami ne pijejo, treba je tudi, da delajo po svojih najboljših močeh, da se pijančevanje omejuje in treznost širi.

3. Odsek mora imeti naročen list »Prerod«, glasilo za treznost in нравno povzdigo naroda, in naj ga prebira.

4. Nadzoruje naj gostilne, če se dolžbe glede točenja pijač in glede plesov v župniji izpolnjujejo. Vse nerednosti naj naznani »Prerodu«.

5. Člani naj delajo po možnosti na to, da se pivske navade (pri krstu, birmi, poroki, mrličih, pogrebih, kupčijah itd.) odpravljajo.

6. Delajo naj, da se ob raznih prilikah za okrepcilo (delavcem za malico) ne dajejo opojne pijače, posebno ne žganje, ampak kaj drugega (mleko, kava, sadje itd. itd.)

7. Delajo naj, da se sadje ne bo spreminjalo v alkohol, posebno da se ne bo iz njega kuhalo žganje, kot se je to godilo letošnje jesen, da je vse pijano.

8. Vsak odsek naj si kupi knjižico »Sadje v gospodinjstvu«, ki jo je spisal naš govornik g. Humek, in je izšla ravnokar v 2. izdaji. Dobite jo v Jugoslov. knjigarni v Ljubljani. — Priporočena vam bodi tudi istega pisatelja knjižica »Breskve in marelice«. Prebirajte in preštudirajte knjižici, po njenih naukih ravnejte in te nauke širite tudi med drugimi.

9. Oskrbite si tudi druge protialkoholne knjige, kolikor jih je še dobiti, in jih pridno prebirajte!

10. Širite misel za treznost povsod, kjer morete. Kateri imate zmožnost za govor, napravite poučno predavanje o treznosti ozir. alkoholizmu ali pa povabite govornika za to.

11. Napravite brezalkoholno veselico. Postrezite z brezalkoholnimi pijačami (malinovec, sadni sokovi itd.) in z

jedmi, narejenimi iz sadja (marmelado itd.) —

12. V vinskih krajih skušajte grozdje sušiti. Posušeno grozdje hranite, uživajte ga sami in dajte ga za poboljšek tudi drugim! Nespametna je misel, da se mora vse grozdje sprešati in da se grozdje ne sme uživati kot jed. Borite se zoper to staro neumno naziranje. Grozdje bi izvrstno služilo kot jed, ima v sebi vse redilne in zdravilne snovi, brez primere več kakor vino; njega uživanje je brez vsake škode in nevarnosti, katerih ima vino toliko v sebi. — Poskušajte vpeljati tudi kupčijo s posušeni m grozdjem. Ni dvoma, da bi taka kupčija dobro šla. O sušenju grozdja in kupčiji ž njim je spisana posebna knjižica. Spisal jo je Skalic v Novem mestu. Skušajte jo dobiti!

13. Poskušajte tudi iz grozdja delati brezalkoholno vino. Navodilo imate v 1. letošnji številki »Preroda«. Napisal ga je neki gospod kaplan na Štajerskem, ki slušbuje vedno v vinorodnih krajih, pa je ves čas popoln abstinent.

S tem vam je danih nekaj navodil za delovanje teh odsekov. Odseki naj imajo pogostne seje, najbolje vsak teden, in naj se posvetujejo, kako hočejo svoje delo vršiti. Glejte, kako velik delokrog imate. Lotite se ga krepko!

* * *

Da imamo malo pregleda, je li naš dobrodelnostni in treznostni shod redil kaj sadu, prosimo: **Sporočite nam iz vseh župnij, kjer se je od takrat ustanovil kak dobrodelni ali treznostni odsek** (odbor, društvo). — Pri dobrodelnih odsekih ni treba navesti števila članov. Treznostni odseki pa naj naznanijo število članov, ker pri teh je na številu veliko ležeče. Čim več, tem bolje!

Obenem naj sporočijo tudi vse stare treznostne organizacije (odseki, družba treznosti ali Sveta vojaska) število svojih članov 1. in 2. stopnje. To se bo potem objavilo v »Prerodu« in »Bogoljubu«. Pišete lahko uredništvu »Bogoljuba« ali Dobrodelni pisarni.

Prazno je vse naše delo brez božjega blagoslova. Molite, molite, da Bog naše delo blagoslovi!

Duhovno prenovljenje na Goriškem.

Sv. misijon v Tolminu.

Danes naj bo namestu potopisa po Goriškem poročilo o krasno uspelem misijonu v Tolminu:

Grozno je bilo razdejanje, ki ga je prizadela vojna tolminski fari. En del faranov je moral takoj ob napovedi avstrijsko-italijanske vojne zapustiti svoje domove, bili so odgnani v begunske tabore, največ v Bruck ob Muri, drugi so morali v prostovoljno begunstvo po Kranjskem, Primorskem, Štajerskem, drugi del faranov je pa zajela prva vojna vihra, bili so razgnani po raznih italijanskih mestih tja doli do Rima. Kogar so zajeli na polju, se ni več smel vrniti domov, moral je slediti vojaškim predstražam, pa četudi je bil oče ali mati, ki sta imela doma otročiče, ki so zaman čakali, da se jim bo vrnil oče ali mati domov. Tako so bile raztepane na vse strani posamezne občine, kakor tudi posamezne družine. A tudi tisti, ki so ostali na svojih domovih, niso nič manj pomilovanja vredni. Beda, pomanjkanje, strah so bile spremljevalke enim kakor drugim. Po dolgih letih trpljenja so se vrnili v svoje porušene domove. Marsikateremu se je izvil ob pogledu na razvaline, ki sta

jih zapustili za seboj fronti: »Oh, zakaj nisem bil tudi jaz pokopan s tistimi, ki jim je tujina dala hladen grob!«

Razdejanje na zunaj, a nič boljše ni bilo na znotraj, v duhovnem oziru, dasi so tudi tu častne izjeme in so se mnogi vrnili boljši, kakor so bili pregnani.

Niso še razvaline popravljene, a vendar je vztrajnost našega ljudstva občudovanja vredna in kmalu bodo domovi popravljeni, polja izravnana in skoro se ne bo poznalo, da je vihrala tu nad dve leti vojna. Tudi v duhovnem oziru se je začelo prenavljanje, ustanovila se je dekliska Marijina družba, ki šteje 150 deklet, zbrala se je skupščina III. reda, mladeniči in možje so se začeli zbirati v izobraževalna društva itd.

Krona duhovnemu prerojenju pa je in bo ostal sveti misijon, katerega je preskrbel po mnogih naporih in težavah svojim faranom preč. msgr. dekan Ivan Rojec. Mnoge so bile težave, zapreke, ki so se stavile nasproti sv. misijonu, a danes je poplačan ves trud, nebo je uslišalo gorečo molitev in pričela se je za

tolmínsko faro nova doba duhovnega življenja.

Sv. misijon je trajal od 31. dec. 1922 do 7. jan. 1923. Vodili so ga gg. lazaristi Flis, Tumpej iz Ljubljane in Zdravljč ter Fidler iz Mirnega pri Gorici. Prva polovica je bila namenjena dekletom in ženam, druga polovica tedna mladeničem in možem.

Kako željno je čakala vsa fara sv. misijona, se je pokazalo že na preddan sv. misijona, ko je bila napovedana spoved za šolsko mladino. Vreme je bilo deževno in mrzlo in vendar se ni ustrašila mladina ne mraza ne mokrote. Spovedovanje je bilo napovedano za drugo uro popoldan, a že ob 10. uri dopoldne so prihajali po dve, tri ure oddaljeni otroci vsi premočeni in nestrpno pričakovali, da opravijo

resnic in svojih dolžnosti. Ako bi se le vedno tako obnašali, dragi fantje, potem bi mogli biti vzor krščanskim mladeničem!

Vse verske vaje: sv. maše, katerih je bilo dnevno nad deset, sv. križev pot, dnevno dvojne litanije, dva skupna rožna venca, vse je bilo priča, kako živ duh prave verske gorečnosti je zavel po župniji.

Ob 3. uri zjutraj so bile redno že vse spovednice zasedene in so že čakali na spoved; a tudi ob drugi in prvi polnočni uri je moral cerkvenik vstati in odpirati, dasi ni zatislil še očesa, ker je moral do 11. in tudi 12. ure še zračiti in pometati cerkev.

Redno je spovedovalo po devet spovednikov, a tudi 12, in vendar si opazil včasih zlasti pri spovednicah gg. misijonarjev spove-

Judež.

sv. zakramente. Mnogi so se še isti večer vrnili domov in po par ur počitka so se zopet podali v deževni noči na pot v cerkev; ob petih zjutraj si že videl v cerkvi otroke, ki so dve uri dolgo pot prehodili. Ginljiv je bil prizor, ko je nad 500 otrok v dolgih vrstah po cerkvi prejelo skritega Boga v sv. hostiji.

Kakor se je mladina izkazala, enako tudi ostalo občinstvo. Dnevno so bili štirje govori in, dasi velika cerkev, je bila prvi kakor zadnji dan zjutraj, podnevu in zvečer nabitó polna. Zadnji kotiček obsežnih galerij je bil zaseden po možeh in mladeničih, kakor ladje po ženah in dekletih. Kdor je zamudil, ni več mogel prodreti žive stene vernikov, ki so poslušale z vso pazljivostjo razglabljanje verskih

dance, ki so od jutra čakali, a so morali zvečer ob 8. ali tudi ob 10. uri nespovedani domov ter biti drugo jutro bolj zgodnji. Koliko napore je tako voljno, z neko notranjo zadovoljnostjo preneslo zlasti ljudstvo iz skrajnih vasi fare! Stari, bolehní so se privlekli takorekoč po nedostopnih potih, samo da so se udeležili misijona.

Posebno pa moramo omenjati skupna sv. obhajila žena in deklet, mož in mladeničev. Kako vzoren red je pri toliki množici vladal, koliko pobožnost si mogel razbrati tudi na obrazih sicer trdih mož in mladeničev! Mladeníči, možje, vedno tako, ne sramujte se nikoli svoje vere!

Sv. obhajilo se je delilo vsak dan še opol-

dne, in koliko jih je čakalo vedno še teščih, a niso opravili spovedi. Skupno število sv. obhajil znaša 5500, kljub temu, da se je malo število tržanov odtegnilo.

Kaj pa sklepna pobožnost? Nepregledna množica se je že ob prvi uri popoldne zbrala na prostoru okoli cerkve. Prihitali so verniki iz sosednih fara, po več ur daleč; opazil si tudi zastopnike beneških Slovencev. Točno ob 2. uri popoldne je č. g. superior misijonarjev blagoslovil v dekanijski hiši misijonski križ. Nato se je razvil sprevod ob navzočnosti 7000 vernikov v cerkev. Solze so stopile v oči slehernemu, ko so se odprla dekanijska vrata in so v spremstvu mnogoštevilne duhovščine, opravljene v ornatih, prinesli mladeniči — po dva iz vsake občine — lepo ozaljšan misijonski križ.

Nato je slovesno blagoslovil premil. gosp. gen. vikar Sion sv. križ pred oltarjem, na katerem je bil že postavljen kip presv. Srca Jezusovega. Po zadnjem misijonskem govoru je domači preč. msgr. dekan Iv. Rojec blagoslovil 340 družinam v prezbiteriju postavljene kipe

in podobe presv. Srca. Nato se je 340 družin posvetilo presv. Srcu. S tresočim in ginjenim glasom je vpričo vse fare njih dušni pastir zmolil javno posvetitev.

Slednjič se je razvil sprevod s sv. križem in Najsvetejšim, kakršnega še ne pomni Tolmin. Dasi je bil določen velik obseg obhoda, vendar se niso mogli vsi uvrstiti in so jih prehiteli že vračajoči. Vpričo več tisočglave množice so postavili mladeniči in duhovniki sveti križ na okusno okrašeno steno farne cerkve, kjer zre Križani na trg.

Tolminski verniki so hvaležni svojemu dušnemu pastirju, ki jim je po 28 letih preskrbel srečo sv. misijona; hvaležni pa tudi čč. gg. misijonarjem in ostalim spovednikom za njihov trud in njihovo delo. Dal Bog stanovitosti v sklepih sv. misijona!

* * *

Pripomnjeno bodi ob tej priliki, da so začeli tudi po slovenskih župnijah na Koroškem misijonarji-jezuitje misijonariti. Pričelo se je v pliberški dekaniji — in sicer s prav lepimi uspehi.

Če ste družino posvetili presv. Srcu, nimate še zadostnega pojma o posvečenju in ne bo rodilo potrebnih sadov, če se ne poučite o posvečenju natančno. Zato vse posvečene družine kupite in preštudirajte knjižico »Posvetimo družine presvetemu Srcu«!

Za fante, za fante, za fante!

Zakaj pa trikrat zaporedoma: Fante, fante, fante!? Zato, da boste vsi slišali, pa dobro slišali, ne preslišali, pa tudi ne pozabili!

Za fante se moramo bolj zavzeti, bolj pobrigati, bolj skrbeti! Za moške sploh, za fante še posebej. Moške so večinoma že, kar so. Dokler je drevo še mlado, nerazvito, se da še naravnati.

Ze zadnjič je bilo povedano, da smo v tem oziru doslej napačno ravnali. Za dekleta imajo skoro povsod Marijino družbo, za fante pa ne; za dekleta duhovne vaje, za fante pa nič. Zakaj? Ali zato, ker so dekleta teh reči bolj potrebna? Ne! Ampak zato, ker je z njimi šlo lažje. — Pri tem pa ne smemo gledati toliko na lahkoto, kakor na potrebo. Kdor je bolj potreben, za tistega se moramo bolj pobrigati. Bolni potrebujejo zdravnika, ne zdravi! Ko bi ne imeli nobene Marijine družbe za dekleta, za fante bi jih morali imeti! Ne rečem, da za dekleta niso potrebne, a za fante še bolj. Zakaj? I, ravno zato.

da bi se tudi moški spol vsaj nekoliko podobno ženskam vnel za pobožnost. Zdaj pa — kako je? Dekleta vsak mesec le spovedi, fantje dvakrat na leto. Na vsakih deset ženskih pride komaj en moški pri spovedi in obhajilni mizi. Še ne! Morda obhajamo dvajset ženskih, pa ne enega moškega! Ali je to kam podobno? Ali bi se ta reč res ne dala vsaj malo bolj izenačiti?

Pa pravite: Saj moški ne marajo za to. Saj jih ni mogoče spraviti k spovedi. Saj za fante niso Marijine družbe, to je ženska reč; fant potrebuje vse kaj drugega! —

Ti in taki ugovori se vedno slišijo. Ali drže? Na videz pač, v resnici pa ne. Zakaj so bile pa Marijine družbe skoro dvesto let samo za moške, v prvi vrsti za fante? In so tako lepo cvetele! In tudi danes je še dokaj lepih mladeniških družb drugod in pri nas, kjer jih skrbno gojé. In kaj opažamo? Da je število fantov pri Marijinih družbah veliko večje, kakor pri drugih organizacijah. Ali naj vam nave-

dem številke? Imamo mladeniške Marijine družbe s 50, 80, 100 in nad 100 člani. Te številke pričajo, da fantje za versko stvar niso nedovzetni, da se dá z njimi tudi v tem oziru kaj narediti. Pa še veliko! Seveda se je treba za fante nekoliko potruditi! In ko bi se še bolj potrudili, bi se dalo z njimi še vse kaj lepšega napraviti! To bi bili fantje, da bi jih bili res lahko iz srca vesel. Prva med vsemi drugimi po številu je **dobropoljska** družba s svojimi blizu 300 člani. Znano nam je, kaj nekateri ugovarjajo taki družbi. Priznavamo. Toda ali ni že samo to lepo, da se fantje sploh v tolikem številu odločijo za vstop v versko družbo? Če se zdaj ta množica fantov, ko je enkrat v družbi zbrana, temeljito versko vzgoji in izobrazi, potem bo nekaj lepega. Kakor rečeno: za fante se je treba potruditi. In ta trud bi se najbolj izplačal. Zakaj pa toliko truda za bolj posvetne zadeve, a ne za versko vzgojo mladeničev, ki je najpotrebnejša? V Dobropoljah so bili gospodje, ki so se za fante posebno zavzemali. Gospod Orehek je bil poseben prijatelj fantov. Po končani vojski je gospod Omahen osebno iskal fantov po hišah, da zopet vzpostavi Mar. družbo in so ga ubogali. Sedanji g. kaplan Martinčič pa ravno piše uredništvu:

Obhodil sem celo fero dobropoljsko in v vsaki vasi zvečer imel sestanek fantov, da sem zapisnik natančno uredil in drugo, kar je bilo treba. Na teh sestankih smo tudi predstojništvo popolnoma obnovili. Na sv. Troh Kraljev sem imel prvi shod v tem letu in kontroliral vse člane družbe. Pa je precej hitro šlo. To vam je bilo fantov! Na obeh straneh so bile klopi polne. Nekaj lepega je bilo tudi po vaseh, ko človek vidi fante iz ene vasi zbrane skupaj. V eni vasi jih je bilo do 40. Treba je, da se za fante bolj pobrinemo.

Se nekaj poročil o mlad. družbah!

Št. Vid pri Stični. Morda ste že kdaj slišali, da je o nas razširjen po svetu pregovor, ki ni nič kaj vesel za nas Šentvidce: »Kar je iz Št. Vida, je malo prida.« Ker živimo v času, ko se povsod protestira, zato smo sklenili tudi fantje iz velike šentviške fars, da pošljemo »Bogoljubu«, ki se zadnje čase zanima nekoliko bolj za fante, poročilo, kako smo na praznik Brezmadežne ostro protestirali proti takemu sumničenju. Takrat smo pokazali, da hočemo biti tudi mi ne samo nekaj, ampak precej prida, in sicer na ta način, da se oklenemo naše mladeniške Marijine družbe. Pa so nam govorili, da ne bo šlo, — seveda taki, ki imajo korajžo samo pri litru. 8. decem-

ber je pa nam in vsem tistim, ki so nas že dolgo strašili, pokazal, da bo šlo. Več mesecev smo se pripravljali na to, zadnja dva meseca, ob naši mobilizaciji, smo imeli 14dnevne sestanke, pred praznikom pa dvadnevne duhovne vaje skupno z Orli in drugimi dobrimi fanti, s katerimi smo na praznik pristopili k sv. obhajilu. Sprejetih nas je bilo v družbo 34, med temi tudi večina fantov iz orlovskega odseka, ki so se udeležili sprejema v krojih. Po našem sprejemu je bil tudi sprejem 41 deklet v deklško družbo. Imeli smo nato zase službo božjo ob 8. uri. Vso slovesnost je lepo povzdignilo lepo petje družbenega pevskega zbora. S tem so tudi dekleta pokazale, da je zavel med njimi zopet pravi duh in da nočejo biti med onimi, ki niso nič prida. Vsakdo izmed nas je pa rekel, da mu bo ostal ta praznik vedno v najlepšem spominu. Pa tudi vsa župnija se je zavedala važnosti tega slavlja šentviške mladine, poklonitve Brezmadežni in obljube čistemu, treznemu življenju. Podpirala nas bo v tem sklepu ne samo molitev naših dušnih pastirjev, ampak tudi molitve naših staršev, ki so isti dan v tako obilnem številu pristopili k mizi Gospodovi. Vseh obhajancev ta dan je bilo 1200. Drugi so pa imeli priliko prepričati se, kako dobro in lepo je iti po Mariji k Jezusu. Saj je dozdej že zopet na novo priglasišenih 30 fantov za vstop v družbo. — Fantje, kajne, kdo se bo še upal reči, da iz Št. Vida ni nič prida? Zato pa, kateri hočete biti res kaj prida, pridite vsi k nam, vsi v našo družbo!

Iz Št. Vida nad Ljubljano. Povedati vam hočem, kako smo se začeli fantje gibati. V Št. Vidu nad Ljubljano je bila ustanovljena fantovska kongregacija ali Marijina družba že pred 25 leti. Toda po enem letu je zaspala. Fantje pa smo se sedaj zopet opogumili in se zbrali ter po devetmesečnem pripravljanju dne 8. decembra preteklega leta zopet obljubili večno zvestobo svoji zaveznici in materi Mariji. Bilo nas je 16. Marsikdo bo rekel, da je malo število. A zato hočemo mi stati trdno na braniku in razširjati slavo Brezmadežne. Hočemo pa še to leto to število pomnožiti dvakrat ali večkrat.

Denimo semkaj še dopis prednika Marijine družbe iz **Dobrnjca**. Letos na Svečnico je bil zopet enkrat dan za fante. Dvajset mladeničev je bilo slovesno sprejetih v Marijino družbo. Tako bo sedaj že lepa četa fantov v družbi. Razveseljivo je, da je pristopilo nekaj (kolikor jih še ni bilo) fantov od orlovskega odseka v Marijino družbo. Resnica j, da prava izobrazba vodi k Bogu. Kaj mi koristi, če znam dobro korakati in telovaditi, fino nastopati, če je pa srce prazno... V spomin mi prihaja stavek, ki sem ga bral v neki »Mla-

dosti« iz prejšnjih let: »Ko je šk... Orel duševno dozoreval, so zahrepeneli nekateri fantje, da bi bili katerikrat zbrani na tihem v Bogu... v Marijini družbi...« Dragi sobratje, po začrtani poti pogumno naprej! Poživimo v svojih vrstah marijanski duh! Bodimo med seboj prijatelji! Imejmo se za brate! Zavedajmo se, da smo pred Marijo in pred Bogom vsi enaki! Preglejmo včasih pravilnik Marijine družbe in se ravnajmo po njem! Pa bo vladalo veselje med nami. Naj bi se vpeljali za moško Marijino družbo znaki, če bi bili prav malo dražji! (Se bo zgodilo.) Ali ne bi bilo dobro, ko bi napravili kje v okolici krajevni shod moških Marijinih družb. (Tudi to se bo zgodilo.) — Nekdo se je izrazil v »Mladosti«, da naj bi izdala O. P. molitvenik samo za Orle. Meni se zdi, da bi ustregel tej potrebi popolnoma »Družbenik Marijin«. Sedaj ga je menda

zmanjkalo v zalogi. Zato naj se da natisniti vnovič in mi, bratje Orli, sezimo po njem! Vzemimo si ga za svoj molitvenik! — Prednik.

Iz **Žaline** pa ravnokar prihaja poročilo, da je bilo treba samo enega poziva in glej — »priglasilo se je kar naenkrat do 50 poštnih značajnih mladeničev, kateri se prav pridno pripravljajo za sprejem pod Marijino zastavo. Ustanovili so tudi pevski odsek in do 20 fantov prihaja k teoriji«.

Tu imate dokaze, da se tudi fantje dajo vneti za versko življenje. Nič več ne smemo gledati po 20 žensk pri obhajilni mizi, — a nobenega moškega. To ni nikamor podobno! Ženske naj seveda le bodo, a moški morajo zraven priti! **Začeti se mora veliko gibanje za versko povzdigo moštva!**

Binškočni pondeljek, 21. maja, bo drugi vseslovenski cerkveni fantovski shod pri Sv. Jožefu nad Celjem. Fantje, pripravite se!

V spomin misijonarju Ignaciju Knobleharju.

Pater Stjepan Mlakič, po rodu Hrvat, redovnik »Sinov Srca Jezusovega«, nam piše iz Khartouma (Kartuma) v Afriki:

Od enega naših patrov, Slovenca, ki stanuje v Omdurmanu blizu Khartouma, dobivam »Bogoljuba« in ga rad čitam. Mislim, da Vam bo drago, ako Vas spomnim na 75. jubilej našega misijona in obenem na očeta tega misijona, slovenskega misijonarja Ignacija Knobleharja. L. 1848. dne 11. svečana so došli v Khartoum jezuit P. Ryllo, Ignacij Knoblehar in trije italijanski misijonarji. 11. junija istega leta je umrl P. Ryllo in vodstvo sudanskega misijona je prevzel Knoblehar. Da zagotovi misijonu obstanek, odpotuje v Evropo in osnuje v Avstriji »Marijino društvo« v pomoč misijonom. L. 1851. se vrne iz Evrope s petero slovenskih duhovnikov iz ljubljanske škoije. V Gondokoru na obali Belega Nila ustanovi postajo za pleme Bari. Misijonar

Možgan pa odpotuje dalje na jug in ustanovi postajo »Sveti Križ«. Zeleč, da bi misijon še bolj zagotovil in utrdil, se Knoblehar poda drugič v Evropo, a ga dne 13. apr. 1854 v Neapolju — starega 38 let — začeče smrt.

Ignacij Knoblehar je ustanovnik našega misijona, zato se o priliki našega jubileja radi hvaležno spominjamo našega prvega misijonarja. Naš misijon je zadevalo mnogo težkih udarcev: spočetka je hitro umrlo toliko misijonarjev, potem je upor Mahdijev celih 18 let onemogočal vsako delo. Kljub temu pa je misijon v teh 75 letih z božjo pomočjo lepo napredoval. Leta 1913. je bil vikarijat Sudan razdeljen na dva: Khartoum, sedaj s 5 postajami, in Bahr el Ghazal s 14 postajami. V obeh vikarijatih imamo zdaj nekoliko tisočev krščenih črncev in veliko število katehumnov. Misijonska tiskarna v Hartumu je do-

slej natisnila sledeče knjige: 1. v jeziku Šibuk: molitvenik, katekizme, čitanke, biblijske zgodbe, nedeljske evangelije, slovnico in slovar; 2. v jeziku Ačoli: katekizem, biblijske zgodbe in čitanke; 3. v jeziku Nuba: čitanke; 4. v jeziku Mudi: katekizme; 5. v jeziku Ndogo: katekizme; 6. v jeziku Gjur: katekizme; 7. v jeziku Bari: čitanke. Vsega skupaj: 10.250 izvodov. — Proseč čitatelje »Bogoljuba«, da se v svojih molitvah spominjajo sudanskega misijona, Vas pristrčno pozdravljam in ostajam vdani O. Stjepan Mlakić, F. S. C.

* * *

Č. g. misijonarju najlepša zahvala za kratko a zanimivo poročilo! Spomnil nas je zopet enkrat na misijon, ki je nekako slovenskega izvora in za katerega je bilo med Slovenci v prejšnjih letih veliko zanimanje. Precej sinov naše domovine počiva v sudanski zemlji. Zanimalo nas bi izvedeti, če je zdaj naših rojakov kaj več tam doli. Prosim Vas še kdaj za kako poročilce. Bodite nam v presv. Srcu najpristrčneje pozdravljeni!

Naš misijon v Bosni.

Vzemite, dragi prijatelji prvo številko »Bogoljuba« v roke! Tam vidite na strani 17 sliko novega nadškofa vrhbosanskega dr. Ivana Šarića. Kaj vam govori ta sličica? Prvo je zahvala vsem prijateljem bosenskega misijona. Tisti, ki so že več let naročniki »Bogoljuba«, vedo prav dobro, da so naši katoliški bratje v Bosni že izza turških časov veliki reveži. Po Bosni se nahajajo tako revne cerkvice, da bi jih mogli primerjati betlehemskemu hlevu. Glejte str. 206 in 213 lanskega »Bogoljuba«. Avstrijska vlada se je kaj malo ali še celo nič ne brigala za katoličane v Herceg-Bosni. S prostovoljnimi darovi dobrih katoličanov iz Nemčije, z Ogrske, z Dunaja, zadnjih 10 let tudi iz Slovenije se je pomagalo cerkvam in novomašnikom v Bosni. Med »Bogoljubovimi« naročniki je bilo že lepo število dobrotnikov bosenskih bratov. Nekateri so ostali zvesti kljub vojnim stiskam, navzlic sedANJI naraščajoči druginji. »Hvala jim pristrčna in topla zahvala,« jim kliče bosenski odbor v Ljubljani po naročilu nadškofa dr. Šarića. Kdo pa je ta bosenski odbor v Ljubljani? To so zastopnice raznih Marijinih družb ljubljanskih, ki zbirajo darove ne le po Ljubljani, ampak tudi izven Slovenije ter prirede vsako leto mladim revnim novomašnikom v Bosni malo »balo« ter jih tako oskrbe z najpotrebnejšim perilom, s toplo odejo za zimo itd.

Lansko leto smo imeli dolgove, tako pičlo so prihajali darovi, le težko smo se jih odkrižali. Letos (pretekli Božič) smo odposlali za štiri novomašnike štiri zavitke, vsakemu po enega. Vsebina vsakega zavitka je bila 1 odeja, 2 rjuhi, 1 mal zglavnik z dvema prevlakama, 2 brisači, 2 žepni rutici, 2 srajci, dvoje spodnjih

hlač, 3 pare nogavic, 1 par toplih zapetnic in 2 knjigi; dva novomašnika sta tudi dobila lepo razpelo. Za cerkvice sv. Ane in v Nevesinjah so dobre Ančke in Micke poslale nad 5000 K; ta denar pošljemo naravnost v roke mil. nadškofu dr. Šariću. Marsikdo bi rad poslal vsaj mal dar, a po pošti se mu ne izplača. Zato je potrebno, da imamo povsod, zlasti po Marijinih družbah prijatelje bosenskih misijonov. Po nekaterih Marijinih družbah so že zbirali in nam poslali zbirko. Hvala jim pristrčna! Ako bi teh darov ne bilo, bi se ne dalo prav nič nabaviti za novomašnike. Saj dobro veste, če kupujemo danes obleko ali najslabše perilo, na moremo prav nič z enim ali dvema tisočakoma. Najbolj se je izkazala Marijina družba v Dobropoljah, zato ji gre posebna zahvala. Pa tudi tretjeredniki in tretjerednice so ponekod pomagali s svojo darežljivo roko, ter pomnožili s tem darove za novomašnike. Bog poplačaj!

Zraven zahvale vam izreka slika nadškofa Šarića tudi iskreno prošnjo, da pomagata še naprej. Božični teden se je visoko na bosenski planini ustanovila nova župnija »Borovica« po imenu. Sam nadškof Šarić nam piše tako-le: »Možete misliti, da mnogo šta treba i za crkvu i za župni stan. Prosim na sve strane. Kucam (trkam) evo i na plemenita Vaša srca. Saberite mi štagod za Borovicu! Bog će Vam stostruko uzvratiti i na ovom i na onom svijetu. Lijepo molim.« Te besede nam je pisal ob novem letu nadbiskup dr. Šarić sam. Ali bomo mogli ostati trdi, ali se ne bomo odzvali tej prošnji? Vse Marijine družbe na plan, v vsaki ustanovite misijonski odsek in eni družbenki overite skrb za bosenske misijone.

Ako bi vsak član (tudi moške in mladeniške ter dijaške Marijine družbe prosimo) vseh Marijinih družb dal le 10 par enkrat ali dvakrat na leto za bosenske potrebe, bi se nabrala lepa vsotica. Le ene vnete poverjenice ali nabiralke je treba. Imamo lepo zbirko čipk za oltarne prte, a platna nimamo. Pošljite nam darove za platno, da sešijemo Detetu Jezusu pleničice — korporale, oltarne prte itd. za revne cerkev v Borovici. Obračamo pa se tudi do preč. gg. voditeljev, ali bi ne hoteli pregledati svojih cerkvenih paramentov. Včasih se nabavijo kje novi paramenti, stari pa leže in prhne v kakem kotu, ker so nerabni, le v napotje. Prosite Marijine hčere, zlasti članice predstojništva, ali bi smele pri tem poslu pomagati čistitemu voditelju. V Zagrebu in v Sarajevem so se združile dobro gospe in gosposodične, same Marijine hčere, ki sicer nimajo drugega bogastva, a imajo spretne roke; s temi hočejo služiti revnim cerkvam v Bosni. One popravljajo stare mašne plašče, porablajo ostanke in prirede iz starih paramentov nove, kolikor se pač da; seve, vse to za: Bog plati! Često jim primanjkuje blaga ali materiala. Bosenski odbor v Ljubljani prevzame vse te pošiljave. Prosimo le, prinesite in pošljite nam v Ljubljano, kar najdete primernega, na naslov: gđc. Rezika Bregant, Jozefinum, Ljubljana, Poljanska cesta 16. Tu se sprejemajo tudi denarni prispevki; vse je v zanesljivih, poštenih rokah. Prosimo, ne odlašajte! Dvakrat pomaga, kdor hitro da. Ker pa je poštnina tako draga, prosimo, prinesite osebno v Jozefinum, kadar pot nanese v Ljubljano. Če se na južnem kolodvoru vsedete v električni voz in rečete: »na Poljansko cesto,« se lahko pripeljete prav do praša Jozefinuma, tam pa v I. nadstropju lahko vsak dan in vsak čas najdete tajnico bos. odbora, Reziko Bregant.

Na noge torej, na delo za naše ljube, revne brate v Bosni in Hercegovini! V vsaki Marijini družbi naj bi se našla vsaj ena vnetá članica, ki bi poagitirala med družbenkami: 1. naj prečitajo ta članek; 2. naj prineso svoj darček revnemu Detetu Jezusu v bosenski Betlehem; 3. naj izprosijo tudi pri domačih, pri znancih in prijateljih kak darček za revne katoliške cerkvice ali novomašnike tam doli. Naj bi ne bila prošnja mil. nadškofa Šarića klic vpijočega v puščavi; naj bi ta blagi sin mučeniške Bosne našel pri nas topla srca in odprte roke!

Naj se nihče ne boji, da bi zavoljo bosenske zbirke bile prikrajšane domače dobrodelne naprave. Ljubezen je iznajdljiva, ljubezen ne pozna mej, išče, tuhta toliko časa, da najde to ali ono v lastni shrambi ali pa izprosi pri drugih. On, ki je nasitil pettisočno množico s tremi kruhi, bo blagoslovil vse naše dobrodelne naprave obilno.

H koncu še vsem v pojasnilo. Seznanoma darov zdaj »Bogoljub« zavoljo pomanjkanja prostora ne prinese. Vse je vknjiženo v dveh knjigah bos. odbora, vse pa tudi zapisano v zlatih knjigah življenja, kjer je vinar revne vdove prav tako cenjen kakor tisočak bogatina.

Posvetnjaki si privoščijo šampanjca in rujnega vina, slaščice in veselic, čipk, svile in baržuna za plesna oblačila, godbe in cvetja, vriska in petja premnogokrat le k pogrebu nedolžnosti, — mi otroci Marijini pa bomo zbirali vinarčke in pare, platna in perja, volne in žime za revno Dete Jezusa v Herceg-Bosni. Gibali bomo roke in noge ne za ples, ampak za sveto stvar Jezusovo med našimi revnimi brati, ki se bodo gřeli ob toploti naših katoliških src. Angeli pa bodo šteli stopinje in zabeležili vse besede, ki jih bomo obrnili v ta blagi namen. M.

* * *

Za revne bosenske novomašnike za leto 1922. se je nabralo in naredilo sledčce: 8 srajc, 8 spodnjih hlač, 8 žepnih robcev, 8 brisač, 12 parov nogavic, 4 pare zapestnikov, 4 krtače, 2 križa, 8 knjig (dr. Opeka: Govori), 4 odeje, 4 blazine, 8 prevlak za blazine. Denarja za cerkve se je nabralo sedaj 1900 Din. — Vsem blagim dobrotnikom in prijateljem bosenskega misijona izrekamo najiskrenejšo zahvalo in se še za naprej topla priporočamo. — Bosenski odbor.

Znamke za misijonišče.

Zadnje čase dobivamo od vedno več strani rabljene znamke za naše misijonišče. Nekateri nas prosijo, naj bi jim sporočili, če so dobre i. dr. Vsem tem in drugim odgovorjamo: Znamk nikar ne trgati z ovojníc (kuvert)! Na tak način se skoro vedno pokvari; zato jih s škarjami izstrizite, pri tem pa pustite nekoliko roba, da ne odrežete zobcev! Znamke pošiljati v ovojnici — kot pismo — se ne splača. Poštnina predraga. Ko jih imate več zbranih, jih pošljite kot »vzorec« (dopustna teža do ½ kg — za prvih 100 g poštnina 50 p, za vsakih nadaljnjih 50 do

500 g [$\frac{1}{2}$ kg] 20 p). Preberite sestavek o znamkah v zadnjem »Bogoljubu«, str. 42!

Veliko dela nam odvezamete, če znamke sami sortirate in čistite. (Prosimo celo, če bi nam kdo blagovolil pomagati priti in sortirati, da mu jih od tu pošljemo. Vendar tudi neoprane in nesortirane hvaležno sprejemamo.

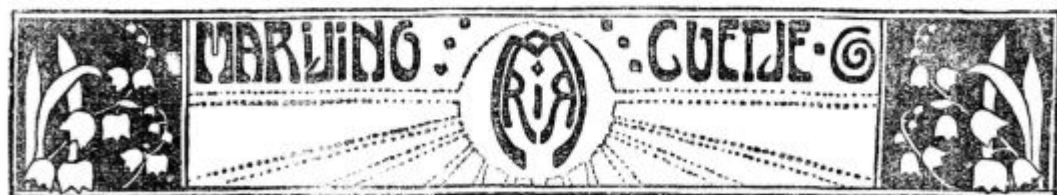
Nabiralnica znamk za misijonišče: Ljubljana, Tabor 12.

V Predosljih imamo misijonski odsek deželjske Marijine družbe. Steje 5 članic (vsaka

soseska ali večja vas eno). Naloga teh je prodajati Misijonski koledar, pobirati članarino za »Misijonsko mašno zvezo« in druge misijonske darove. Odsek je kupil v Jugoslovanski knjigovoznici 5 vezanih zapisnikov (435 K) po 100 listov. Zadostovalo bo vsaj za 20 let. Zapisniki so trdno vezani in imajo ob robu slovensko abecedo. Nabiralka ima v knjigi vse člane, jih lahko po abecedni razdelitvi hitro najde in tu ni treba drugega, kot dobljeni znesek vpisati v predalček za tisto leto. Ta način se je v Predosljih pri »Apostolstvu« sijajno obnesel.

Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani na dan posvetitve 19. marca 1922.

Shod ljubljanskih Marijinih družb

v nedeljo 28. januarja v Unionu

se je tudi letos obnesel zelo lepo in splošno zadovoljivo. Marija, kraljica našega zborovanja, stoječa na visokem podstavu, je bila silno lepo okrašena. Vsa dvorana je bila natlačeno polna. Navzoči so bili presvetli gospod knezoškof in mnogo duhovštine. Tudi drugih moških je bilo lepo

število, dijaštva več stotin. Pogled na oder in po dvorani, posebno ob polni električni razsvetljavi, je bil krasen. A vedno pozabimo na fotografa, da bi nam v svojo »kamrico« ujel ta veličastni prizor, da bi ga lahko tudi drugim pokazali. Bilo bi spodbudno za vse družbenike, če bi vi-

deli, v kolikem številu se zbirajo skupaj njih bratje in sestre v glavnem mestu Slovenije. Prihodnje leto na to ne smemo pozabiti!

Zborovanje je vodil namesto (na grlu obolelega) P. rektorja Kopatina g. P. Ramšak S. J. — Pevski zbor je bil letos zelo močan. Zapel nam je lepo na začetku dve pesmi: »Ave Maria« in »Otrok sem tvoj«, za sklep pa »Magnifikat« v d. h. zborih: en verz moški, drugega mešani. — Ljubek je bil prizor s petjem »Venčarica«, ki so ga uprizorile deklice notranje uršulinske šole. Ta prizorček je zborovanje zelo pozivil.

Dočim so bili prejšnji dve leti po štirje govori, je bil letos le eden, pa ta toliko daljši. Glavne misli govora so bile te-le:

Dvigniti moramo naše Marijine družbe do kolikor mogoče visoke popolnosti, kolikor mogoče lepo razvitega življenja in delovanja. V ta namen imamo po celi škofiji v vsaki dekaniji poučne shode za predstojništva. Ljubljanske kongregacije so same na sebi dobre, večinoma prav dobre. Treba je le še več pozornosti obrniti na to, kar je skupnega. Tri reči naj bodo posebno poudarjene in priporočene:

1. **Zavest skupnosti, duh edinosti.** Zavedati se moramo živo, da smo eno, ena velika Marijina družina. Zato moramo biti eno srce in ena duša. Kongregacije so ločene po stanovih; in to je njih velika prednost. Drugačnega pouka potrebuje preprosto dekle, drugačnega doktorica in doktor. Ta razlika med stanovi pa ne sme biti prevelika, preestra! Ljubezen do Marije in ljubezen medsebojna jo mora kolikor mogoče ublažiti in izravnati. Vse nas mora vezati ena vez ljubezni. Prvo geslo družbenikov mora biti: **Glej, kako lepo in prijetno je, če prebivajo bratje in sestre skupaj!** — Ta skupnost se mora kazati v dejanju s tem: 1. da se vsi radi skupnih prireditev udeležujejo; 2. da radi pri njih sodelujejo, da se ne dajo preveč prositi (!); 3. da sodelujejo z drugimi vred na zunaj za splošno korist. — Splošna pravila Marijinih družb, izdana od generala jezuitov, priporočajo (pogl. IX.) trajno zvezo kongregacij istega kraja. Tako zvezo vodi skupno predstojništvo (generalni konzult). Takega skupnega predstojništva v Ljubljani še nimamo, zato ga moramo napraviti. Njega člani bi bili predniki in prednice vseh ljublj. kongre-

gacij in bi se shajali, če ne večkrat, vsaj nekaterokrat na leto. — Kongregacije ene vrste, kakor n. pr. dijaške, naj imajo pa spet svojo zvezo med seboj. Zato bo v kratkem še poseben skupen shod vseh dijaških kongregacij.

2. **Disciplina.** Nismo le ena družina, ampak tudi ena armada. Pri armadi pa je od discipline odvisno vse. Ljubljanske kongregacije naj bodo torej tudi zgled discipline. Karkoli se priporoča ali naroča Marijinim družbam sploh — če niso ljubljanske ali kake posebne (recimo dijaške) izrečno izvzete — velja tudi za ljubljanske. Naj dajejo drugim lep zgled tudi v tem oziru; posebno če so vabljeni na shode, na katere prihajajo mnogi z dežele po ure in ure daleč. Ljubljančani pa imajo le nekaj korakov. To naj velja tudi za shode, ki niso strogo družbeni, ampak družbam le priporočeni, ali če se vabijo ljudje skupaj za kaj dobrega sploh. Kongreganisti naj bodo pri vseh dobrih rečeh prvi! Drugo geslo družbenikom torej bodi: **Ti le reci, ti le veli, ti le migni, ti le želi, o Marija, glej tu nas!** — Disciplino pa je le potem mogoče držati, če se zvesto bere družbeno glasilo. Naročanje in čitanje družbenega glasila je merilo gorečnosti v družbi in pri družbenikih. To velja kakor za deželo tako za Ljubljano. Kdor ima srce za družbo, z zanimanjem bere vse, kar se družb tiče.

3. **Vzajemno delovanje.** Apostolsko delo je ena glavnih dolžnosti kongregacij. Posamezne družbe te delo že vrše, a skupno še premalo. Naše apostolsko polje je Ljubljana. Družbeniki bivajo raztreseni po celem mestu, ena kongregacija sega v drugo. Če ne delamo dogovorno, po skupnem načrtu, je vse delo neurejeno in negotovo, brez pregleda. Da bi delali bolj uspešno, bi bil potreben enoten načrt in celoten pregled. Pomislite, koliko nas je! Če bi se vsa ta moč združila in delala po enotnem načrtu za en cilj, to bi nekaj izdalo! — Apostolsko delo je razdeljeno po odsekih. Govornik govori o posameznih odsekih: tiskovnem, dobrodelnem, npravstvenem, misijonskem, pastoralnem (dušno-pastirskem). Pri vsakem nakratko opiše, kako naloga ima. Misijonski odsek škofjeloške Marijine družbe je nabral minulo leto 40.000 K. Mi ne vemo, če je cela Ljubljana nabrala toliko, ali več ali manj, ker nimamo pregleda. Pa ne samo denar nabirati je naloga mis. odseka, ampak prirejati misijonska predavanja, igre in slavnosti ter izvrševati ročna dela

za misijone. En poseben kos našega misijonskega dela naj bo skrb za pobratimsko Bosno. Zato se bo nanovo poživil in razširil »bosenski odbor«. — Na dobrodelnem polju delajo člani in članice po Vincencijevih ali Elizabetnih družbah. To je lepo, a to še ni vse. Govornik omenja raznih dobrodelnih naprav, ki so nam potrebne, predvsem poboljševalnica za pokvarjena dekleta. Dalje mora biti naša posebna skrb za moško mladino v Ljubljani, ki se vsa pokvari, kar ni organizirane v krščanskih društvih ali zbrane po zavodih. (Mladinski domovi!) — Nравstveni odsek ima silno dela v mestu, v katerem je toliko нравstvene gnilobe in nevarnosti za pošteno življenje. — Istotako je pastoralni odsek posebna potreba po večjih mestih, kjer duhovniki sami ne morejo imeti stika z ljudmi, ki do duhovnika sami ne pridejo. Treba je torej lajških pomočnikov, ki pomagajo iskati zgubljenih ovac po mestu ter jih skušajo pripeljati nazaj v cerkev. Tak lajški apostolat je v novejšem času prišel po mestih zelo v navado. Pri nas naj bi ga prevzele kongregacije. — Posamezne kongregacije imajo še posebne naloge. Dijaški-kongreganisti n. pr. naj bi prvačili

v organizacijah »Mladih junakov« in pomagali pri tem, da fante vzdignemo ter pridobimo za boljše versko življenje. — Da bo delo odsekov bolj urejeno in uspešnejše, naj bi se odseki ene vrste združili med seboj in stvorili osrednje odseke, ki bodo imeli pregled čez delo v celem mestu.

Tu imate v glavnih črtah zarisan krasen delokrog ljubljanskih kongregacij. Toliko število Marijinih družb in družbenikov, to je velika duševna moč. Ta moč ne sme biti izrabljena samo napol, ampak se mora izrabiti popolnoma; ta zaklad se mora ves vzdigniti. Eno bodimo, skupaj držimo v boju proti močem pekla! Glej, kako lepo in prijetno je, če bivajo bratje in sestre v ljubezni in delajo iz ljubezni skupaj! Z ljubim Sinom jih blagoslavlja Devica Marija.

* * *

To, kar se je na shodu govorilo, ne sme ostati samo govorjeno, ampak se mora res izvesti! Vsako leto pri tem skupnem shodu bi imeli potem letni pregled skupnega delovanja, nekak »občni zbor«. Potem bodo kongregacije vedno zeleneče in cveteče drevo, ki neprestano rodi sadove dobrih del.

Kako je letos z »Bogoljubom«?

Nekaj je že povedano v uvodnem članku. Kjer so delali, kakor je bilo naročeno, tam je dobro; kjer ne, pa ne. Poročil o agitaciji je došlo prav malo, dasi je bilo to vsem naročeno. Disciplina — kje si?! Par teh poročil objavljamo, da vidite vsi, kako se mora delati. Dobro so delali tudi v župnijah: Kanal na Goriškem, Lom, Št. Vid pri Stični, Ihan, Dolu pri L., Št. Jošt nad Vrhniko, Dobrníč, Prečna, Svibno i. dr. Najbolj so pa nazadovali v Št. Jerneju: od 240 na 150 (6000 duš), Št. Rupertu: od 160 na 110 (4000), Trebelnem: 79 na 42 (3000). Kaj pa je delala agitacija, kaj predčojništvo in tiskovni odsek?... O Dev. Mar. v Polju je »Misijonski koledar« napačno poročal, da je le 48 naročnikov, pa jih je 146.

Trebneje. Šle smo, kakor je bila naročeno, po dve in dve od hiše do hiše. Lahko rečemo, da polovico naročnikov bi bilo manj, če bi ne bile ubogale nasveta »Bogoljuba«. Tako pa je letos, hvala Bogu, precej več naročnikov ko druga leta. Pod skupnim zavítkom je 235 naročnikov in posebej 7, skupaj 242. Neki mož je rekel: »Saj bi nihče ne naročil tega časopisja, ko b. ne imeli duhovniki takih-le kot ste ve, tako pa mora naročiti, ne gre prej iz hiše!« Me pa mu veselo odgovarjamo: »Da,

precej resnice je na tem, zato pa, dokler bomo me tako srečne, da bomo imele preč. gg. duhovnike v svoji sredi, hočemo biti tudi toliko požrtvovalne, da jim pomagamo, kjer in kolikor moremo.»

Z Ježice. Pridne škalske čebelice s Štajerskega so se v zadnjem »Bogoljubu« pritožile, da nas čez mero hvalite. Rade priznavamo, da so nas one dosegle in želimo, naj bi vneto z nami tekmovala. — V preteklem letu smo ustanovili dva nova odseka. Evharistični odsek tvori več stopenj. Pri vsakem shodu določimo, v kakšne namene naj se prejema sv. obhajilo v posameznih dnevnik skupinah. Tudi ostali odseki niso samo na papirju, kar dokazuje sledeče: Vsled smrtnih slučajev in iz drugih razlogov bi se letos pri nas število naročnikov »Bogoljuba« znatno zmanjšalo. Ali vneti agitaciji naših članic je pripisovati, da smo vse odpadle nadomestile z novimi in smo še za dva na boljšem. Imamo 152 »Bogoljubov«. Razpečale smo: 50 misijonskih Marijinih koledarjev, 22 Rožic s Krasa, 30 mašnih knjižic v prid Salezijancem. Misijonski mašni družbi v Grobljah smo poslale 1504 K, cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani 1030 K. Dobrodelni odsek poleg drugega skrbi za dve

onemogli ženici, katerih eno popolnoma oskrbuje. V tekočem letu se hočemo še bolj poživiti, zlasti z zasebnimi sestanki. Polne lepih načrtov zremo v bodočnost.

Hotedršica. Obiskale smo lanske naročnice in tudi osebe, o katerih je bilo upati, da ga bodo naročili. Nekateri lanski naročniki so ga odpovedali, češ, da je predrag, dasi bi tistih 12 Din prav nič ne pogrešali. Nekaj je novih naročnikov, tako da bo v l. 1923. prihajalo v Hotedršico 80 izvodov. — Kontrolo glede prejemanja sv. zakramentov smo uvedle tako: Vsaka ima pri shodu svoj določeni prostor v klopi in seboj prinese listek opravljene mesečne spovedi. Za vsako klop je določena ena družbenica, ki pobere od deklet listke in jih po shodu odda prednici. Marijinih misijonskih koledarjev smo razpečale 30 in posebej nabrle 62 Din za misijonišče. Za cerkev v Nevesinju smo odposlale 173 Din. Za dvorano v Beogradu nabiramo.

Drugi dopisi.

Iz Gorice. Pred 13 leti je prinesel »Bogoljub« veselo vest, da je prevzel vodstvo dekleške Marijine družbe v Gorici preč. gospod dr. **Ignacij Kobal**, a danes naznanjamo tužnim srcem, da je dne 6. decembra 1922 umrl neutrudni delavec v Marijinem vrtu. Kaj je bil goriški Marijini družbi, ki je nosila po vojni iste znake razdejanja kakor mesto samo, in koliko je storil zanjo, ve vsaka izmed nas in pa naša nebeška Mati, ki ga je hotela nagraditi s tem, da ga je pozvala k sebi tik pred glavnim družbenim praznikom. Mesto glavnega shoda s slovesnim sprejemom novih članov smo spremljale 8. decembra ob treh popoldne nepozabnega pokojnika k večnemu počitku. Veličastni pogreb je pokazal, da je bila nešteta množica meščanov in okoličanov obeh narodnosti s hvaležnostjo navezana nanj. Junaštvo, ki ga je dičilo v neustrašenem izrabljanju dušnih in telesnih sil za sveto delo, — junaštvo, ki ga je ob času preganjanja spremljalo v ječo, ga ni zapustilo tudi tedaj, ko je gledal smrti v obraz. Mirno je odšel kakor delavec, ki je storil več kakor mu je veleval stan. Z vsakdanjo sv. mašo in skupnim sv. obhajilom mu je stala družba zadnja dva tedna ob strani, da ga podpre v zadnjem boju, katerega je pri zadnjih duhovnih vajah tako ginjaivo opisal, kakor bi vedel za lastno usodo. Teden pred smrtjo je dal družbi svoj blagoslov ter ji zapustil kot oporo opomin: »Ostanite pridne in goreče kakor ste bile doslej, in ljubite se med seboj!« — Delovanje družbe stopa z duhom časa in razmer, ki zahtevajo potrjeno plodovitost. Vsi odseki se polagoma kre-

Iz Črnomlja. Predraga dekleta! Jaz se kar ne morem načuditi, kako je to mogoče: dekleta v Marijini družbi — pa brez »Bogoljuba«! Saj to je skoro tako, kot bi bila zemlja brez sonca! Poznam dekleta, ki se ima za dobro, pa pravi: Nič več ne bom naročila »Bogoljuba«, saj nisem zato nič boljša, če ga berem. Nič boljša nisi, če ga tja v en dan bereš, malo za kratek čas. Oh, ko bi bolj s premislekom brali, kar »Bogoljub« zahteva in priporoča, kako bi bile vse drugačne Marijine družbel! Ne bilo bi treba toliko truda in prigovarjanja dušnim pastirjem. Kar na migljaj bi jih ubogali. Katera dekleta je v Marijini družbi, pa ni naročena na »Bogoljuba«, za tisto se že ve, kako je vnetja za dobro stvar. Kakor je pri eni stvari, tako je pri drugi. Ve pa, ki ga z veseljem berete, le berite ga in priporočajte ga še drugim, in ravnajte se po njegovih navodilih.

pajo. Evharistični odsek je nabral zadnje leto 3416 ur čiščenja, 28.342 obiskov Najsvetejšega ter 20.351 sv. obhajil. Dobrodelni odsek je razdelil med bolne in podpore potrebne 1119 lir. Skrbel je za snago cerkvenega perila. Opranih in zlikanih je bilo 41 alb, 31 koretljiv, 32 oltarnih prtov, 24 obhajilnih prtov in 140 manjših kosov. Pevski odsek skrbi za cerkveno petje pri jutranji službi božji v stolnici. Veselični odsek je priredil štiri veselice, proslavo maja in junija ter novi oder z električno razsvetljavo je sad njegovega delovanja. Za izobrazbo deklet so priskrbljeni v družbeni dvorani redni govori. Sedaj snujemo knjižnico in upamo, da nam bo v prihodnjem letu dano tudi o tej ustanovi poročati najlepših sadov. »Bogoljubov« nam dohaja 50. — Naš prevzvišeni nadpastir je naklonil družbi novega voditelja v osebi preč. msgr. Valentinčiča.

Iz Dobropolj. (Z g l e d n a d r u ž b a.) Ker žele razne družbe zvedeti, kako je z odsekom za verne duše, vam pošljemo sledeče pojasnilo: Za ta odsek vneti udje se zbero skupaj in prispevajo vsak po svojih močeh k znesku, ki se vložijo v hranilnico. Ako umrje kak član tega odseka, se takoj plača zanj od naloženega denarja ena sv. maša. Poleg tega nabira vsak član vsak dan duhovne darove, in sicer vsak kolikor more, in ti so: sv. maše, sv. obhajila in rožni vencji. Skupna vsota teh se pred vsakim shodom od članov pobere in nato g. voditelj pri shodu omenijo, koliko je vsaka vaš nabrala in darovala sv. maš, sv. obhajil in rožnih vencev za duše v vicah. (Križevi poti bi bili tudi lepu

darovi. Pa tudi druge molitve z odpuški obdarjene. Razen molitev pa tudi lastno trpljenje, Bogu za duše darovano. Ur.)

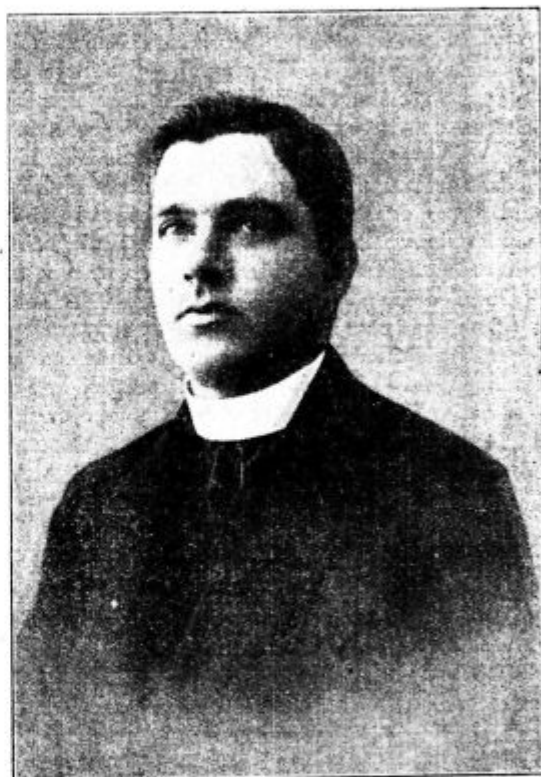
K dopisu iz Dobropolj v 9. številki Bogoljubovi: Najprej omenimo, kako srečne smo se stele, ko smo bile pri poučnem dekanijem shodu 30. julija m. l. pri Novi Stifci. Bil je ta dan posebno vesel, kakor se je videlo na tancih, ko so se vračale proti domu. Brala se je na vseh obrazih zadovoljnost in sreča in se vedno se tega dne spominjajo z veseljem. Kadar pridemo skupaj, vselej z radostjo poudarjajo, kako je bil lep tisti dan. Tako je vplivalo na naše članice, ki so bile tam, kakor če bi se udeleževale tridnevnih duhovnih vaj. Ko smo poročali g. voditelju, kar smo slišali na poučnem shodu, so pri prvem shodu celi družbi pojasnili in razložili pomen tega poučnega shoda.

Letos smo obhajali dvajsetletnico obstoja naše Mar. družbe in zato smo posebno v tem letu poživili naše odseke. Misijonski odsek je še dodatno nabral in povišal od že zadnjič omenjenih 13.000 K na 15.982 K. Misijonskih Mar. koledarjev smo razprodali 66, Klaverjevih koledarjev 80, »Rožic s Krasa« pa 68. Tiskovni odsek prav pridno deluje zdaj okrog novega leta. Samo v Zdensko vas, ki ima 53 števil, prihaja 30 izvodov »Bogoljuba«, 35 »Domoljuba«, več »Glasnika« in »Cvetja«, 6 »Odmeva«, 6 »Zamorčeka«, 3 »Slovenca«. Kakor vsako leto, tako je tudi letos družba zbrala 1000 K za družbene sv. maše, za jubilej prevzvišenega knezoškofa 800 K in za spomin na 20 letnico je napravila obhajilni prt. — Za glavni praznik se je družba lepo pripravila z devetdnevno predoltarjem Brezmadežne, ki je bil v cvetju in lučicah, kakor meseca maja. Vsako jutro ob petih so se zbrale v obilnem številu, molile molitveno uro, združeno s petjem, in zapele lavretanske litanije. Na praznik pa je bilo sprejetih 27 novih članic. V teh 20 letih je umrlo 41 članic, poročilo se jih je 252, v samostan stopilo 9. — Prosim gospoda urednika za pojasnilo, kam bi bilo drugo leto bolj potrebno pošiljati misijonske darove: Pri nas ljudje radi dajo v misijonske namene, samo da je združeno s sv. mašami.

Odziv uredništva. Dobropoljska Marijina družba je pridna, živahno delujoča, zgleđna družba. Častiti gospod župnik, že zlato mašnik, jo še vedno vodi skrbno in živahno kakor mladenič. Bog ga živi! — Na vprašanje, kam naj se obrne za misijone nabrani denar, pa to-le: Vsi misijoni so vredni in potrebni podpore. Uvaževati je pa treba to, da ima naš denar zdaj izven naše države silno malo vred-

nost. Zato bi bilo priporočati, da — dokler so denarne razmere take — nabrane darove obrnite predvsem v to, da se dovrši naše domače misijonišče v Grobljah.

Iz Dola pri Ljubljani. Časniški odsek je tudi letos izpolnil svojo dolžnost; skupno dobivamo 95 »Bogoljubov«, nekateri so ga pa naročili po pošti. Poživili smo tudi prepotrebni treznostni odsek, za katerega moramo pridobiti vse dobromisleče, zakaj alkohol ima tudi v Dolu predolge roge. Marijina družba bo imela še posebej treznostni odsek. Vse podrobnosti hočemo pa zvesto sporočiti »Pre-

† Kanonik dr. Ign. Kopal v Gorici.

rodu«, katerega moramo letos razširiti kar najbolj. Precej se nas je vpisalo v bratovščino za umirajoče, ko je »Bogoljub« malo pogodel nad našo brezskrbnostjo, pa oglašajo se še vedno novi. — Med šolsko mladino lepo cvete obhajilni odsek; vsak teden pristopi okrog 40 otrok po trikrat k obhajilni mizi, 12 jih ni opustilo nobenega tedna od oktobra. Krščanske družine pa hočemo letos do junija posvetiti presv. Srcu.

Idrija Eden izmed članov mladeniške in moške družbe je skrbel, da je dohajalo k nam 90 Bogoljubov, 30 Cvetja, 5 Vrtecv z Angelčkom in nekaj Mladike.

Otalez na Goriškem. Prva Marijina družba v cerkljanskem okraju se je ustanovila l. 1912. v Otalezu. Preteklega leta 24. decembra smo praznovali nje desetletnico. Dekanijski voditelj iz Idrije, g. prof. Fr. Oswald, je imel lep cerkven govor. Marijina družba je pristopila k skupnemu sv. obhajilu. Popoldne so se dekleta zbrala v župnišču, kjer je g. voditelj postal kratko poročilo o delovanju družbe tekom desetih let. Vojna je družbo razrahljala: suhe veje so odpadle, tiste pa, ki ljubijo Boga in Marijo, so vztrajale. Družba šteje 35 deklet. Ima tudi Marijin vrtec. Ima evharistični, dobrodelni in dramatični odsek. Število naročenih »Bogoljubov« smo potrojili.

Dekani — Istra. Prvikrat so peli milo-žalostno pesem novi zvonovi v Dekanih drugemu angelčku Mariji Piciga, ko smo njere telesne ostanke dne 20. januarja v mogočnem številu spremili k večnemu počitku. Šele 11 let stara je bila že vpisana in sprejeta v deklisko Marijino družbo. Bila je vsak dan pri sv. obhajilu in po sv. obhajilu se je najdalje zahvaljevala od vseh drugih. Srčno je želela v Marijino družbo, toda še premlada, je rekla: »Bom pa prosila preč. g. župnika, naj me sprejmejo kar sedaj, ker do 14. leta ne morem čakati«, in tako nedolžni prošnji kdo naj se ustavlja? S kako pobožnostjo je opravljala

vsakdanje molitve in one iz Marijine družbe! Kot angelček je klečala pri svojih molitvah za ljube starše, za dušne pastirje itd. Letos je naredila zadnje jaslice, in ko jih je razdirala, je rekla svoji ljubeči mami: »To so moje zadnje jaslice, več jih ne bom delala.« In res jih ne bo. Draga Marijica, tam v slavi nebeske Kraljice prosi za nas, posebno za svoje součenke, da vse stopijo v Marijino družbo ter da te posnemajo v goreči ljubezni do Jezusa in Marije!

Fara pri Kostelu. Skoro vse družbe so imele preteklo leto poučne sestanke. Tudi naša družba noče biti brez njega. Vse slovenske družbenice, kar jih je v kočevski dekaniji, gotovo soglašate z nami, naj bo tak poučni shod pri Novi Štifti, kamor vsi radi zahajamo na božjo pot. (Dobro! Če ste vsi s tem zadovoljni, pa se lahko naredi. Ur.)

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Helena Kolander, Ivan Kolandar, Marija Zakoše iz Sevnice. — Alojzija Mole, Marija Mole, Terezija Karner, Terezija Pečnik iz Kamnice. — Marija Nemanič, Barbara Bajuk, Božakovo. — Marija Mlakar, Železniki. — Roza Incko, Sveče na Koroškem. — Ana Božič, Marija Kosec, Brusnice. — N. v m. p.l

Kar berete v dopisih lepega in spodbudnega, to vse skušajte pri vas posnemati in vpeljati, kolikor je za vaše razmere primerno!

Po domovini.

Odklikovanje. Za častnega kanonika ljubljanskega kapitlja je imenovan konz. svetnik dr. Fr. Ušeničnik, vseučiliški profesor v Ljubljani.

Starosta med duhovščino ljubljanske škofije, prošt, dekan in vpokojeni župnik metliški, Fr. Sal. Dvogan, je bil pokopan vprav na dan svojega godu. Preselil se je v večnost v starosti 92 let. Pokojni prošt se je odlikoval po izredni gostoljubnosti in ljubeznivosti do vseh ter je po svojih prikupljivih vrlinah v marsičem posnemal zaščitnika in vzornika sv. Frančiška Sal. Večni mir njegovi duši!

Umril je po kratkem bivanju v Radomljan pri Kamniku bivši župnik v št. Vidu pri Stični, svetnik Ivan Vidergar. Rojen je bil l. 1844. v kolovratski župniji. Pogreb je bil 22. januarja. N. p. v m.l

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Župnija Tomišelj je podeljena g. Fr. Zajcu, žup. upravitelju v Belipeči; župnijo Koprivnik oskrbuje g. Fr. Presetnik, kaplan v Boh. Srednji vasi; g. Jož. Kastelic je imenovan za žup. upravitelja pri Sv. Križu nad Jesenicami; na njegovo mesto kot kaplan na Koroški Beli je prišel g. Jož. Klemenčič z Dobrove; novomašnik g. Vladimir Globočnik je nastavljen kot kaplan pri Sv. Trojici v Tržišču na Dolenjskem.

Za vrhovno prednico kongregacije šolskih sester je izvoljena č. M. Angelina Križanič, rojena l. 1854 pri Sv. Križu kraj Ljutomera. V kongregaciji je zelo plodonosno delovala kot prednica, kot učiteljica in voditeljica deklinskih šol zlasti v Celju.

Evhariistična zveza narodov ima svoj pokrajinski sedež v cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani, kjer je bila od 18. do 25. januarja v ta namen svečana osemdnevnica.

Kako spoštujejo vero in verski čut — sokoli — je pokazalo »Domoljubovo« razkritje iz St. Vida nad Ljubljano. V Ljubljani se sokoli, kadar se udeležijo pogreba, uvrste pred križem, kar priča, da se sramujejo znamenja našega odrešenja, drugače bi šli za križem kot drugi verniki: — Neumevno nam je, kako morejo krščanski starši dajati svoje otroke v vzgojo in telovadbo ljudem, ki tako očito prezirajo to, kar mora katoliški kristjan spoštovati in ljubiti? Ali so tako nevedni ali zaslepljeni?

Po svetu.

Spomenik Pija X. je dodelan. Na svečan način bo odkrit 19. marca, na praznik sv. Jožefa.

Tiara. Kakor znano, nosi papež ob slovesnih prilikah »tiaro«, t. j. trojno krono. Iz časa Pija IX. in Leona XIII. so ohranjene štiri tiare, ki se pa nobena ne prilega sedanjemu papežu Piju XI. To je napotilo Milančane, da so nabrali v kratkem času 250.000 lir ter okrog 400 draguljev vseh vrst ter vse to darovali za novo krasno tiaro, ki je težka 1 kg in 53 cm visoka. Z odposlanci, ki so nesli to dragoceno, umetniško izvršeno znamenje najvišje cerkvene oblasti svetemu očetu v Rim, je šlo k svojemu bivšemu nadškofu še 750 oseb iz milanske škofije, ki so bile sprejete v posebni audienci ter navzoče pri sv. maši papeževi.

Bernardka Soubirous — blažena. Iz Rima prihajajo, da bo še to leto prišteta blaženim skromna pastirica Bernardka iz Lurda, ki je bila 18krat osrečena po prikazovanju Marijinem v Lurdu. Letos 11. februarja je tega že 65 let.

Limpas. Dne 24. novembra je pisal očetni župnik Edvard Miqueli nekemu avstrijskemu duhovniku o čudovitih dogodkih na križu glavnega oltarja to-le: »Ozdravljenih in spreobrnjenih je še več, nego poprej; čudovitosti na križu še niso prenehale, četudi so bolj redke.« Cerkev še ni izrekla svoje sodbe.

† **P. Bernard Vaughan dr. J.** Koncem oktobra m. l. je umrl v jezuitskem samostanu Rochampton na Angleškem. P. Bernard Vaughan, ki je pripomogel, da se je zadnja leta povrnilo tako lepo števil o Angležev v katoliško

Cerkev. Njegova mati je bila prej protestantinja, na dan poroke je pa prestopila v sveto katoliško Cerkev. 13 otrok ji je Bog podaril. Pripoveduje se, da je prosila Boga, naj bi se vsi njeni otroci njemu posvetili. In res: najstarejši sin njen je bil postal kardinal in nadškof v Westminsteru; drugi je bil nadškof v mestu Sidney, dva sta stopila v benediktinski red, šesti izmed sinov je postal jezuit; edini, ki še živi, je pa pomožni škof v Salfordu. Vseh petero hčera se je odločilo za samostansko življenje; Klara (ena izmed njih) je umrla v sluhu svetosti. — Bernard (jezuit) je slovel kot izvrsten govornik. V Londonu je imel znamenite pridige o »grehih družbe«. L. 1910 je napravil potovanje okrog sveta ter pridigoval v Montrealu, Newyorku; nato je nastopil kot misijonar v Alaski. Na Japonskem je imel govore in tudi na Kitajskem. — Kaj vse premore molitev in zgled dobre matere!

Pol milijona! V jeseni se je vpisalo v katoliške šole v Severni Ameriki za pol milijona otrok več, nego jih je bilo prejšnje leto! To je odgovor katoličanov na rovanje frama-sonov, ki so delali na to, da bi se zatrla verske šole.

Veliko evhariistično slavje so imeli v glavnem mestu Argentinije (Južna Amerika) Santiago od 6. do 10. septembra m. l. Iz vseh mest so vozili posebni vlaki številne udeležence. Poleg skupnega sv. obhajila je bila najslajnejša točka veličastne prireditve slavnostna procesija z Najsvetejšim. Pozornost je vzbujal zlasti srebrn slavnostni voz, ki je na njem bila pritrjena monštranca z Najsvetejšim. Voz je peljalo 60 dijakov. V procesiji je bilo razvrščenih 70.000 oseb, gledalcev je bilo do 100 tisoč, med njimi tudi predsednik republike Don Arturo Alesandri, ki je stal na balkonu lepo okrašene hiše. Na vzvišenem prostoru je bil slovesen blagoslov. Procesija je trajala štiri ure in pol.

Odpustki

za mesec marec 1923.

1. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. redom br. sv. R. T. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in prejmejo sv. zakramente; b) udom br. presv. Srca J.; c) istim, kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom režnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski kapeli nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. R. T. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir, b) udom br. presv. Srca J.

5. Ponedeljek. Sv. Janez Jožef. P. o. istim kakor 9. dan.

6. Torek. Sv. Koleta. P. o. istim kakor 9. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. o.

9. Petek. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni, kjer ni redovne.

12. Ponedeljek. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca J. v bratovski cerkvi.

18. Tiha nedelja. P. o. udom br. žalostne Matere b. s črnim škapulirjem.

19. Ponedeljek. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. sv. R. T. kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) udom br. za duše v vica; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Četrtek. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

23. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vica; c) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; d) udom br. sv. Družine; e) udom režnovenske br. v bratovski cerkvi.

25. Nedelja, zadnja v mesecu; cvetna; Oznanjenje Marije Dev. P. o.: a) udom br. presv. R. T. kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca J. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe kršč. družin; i) udom br. za duše v vica; j) udom režnovenske br.; k) udom br. sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali farni cerkvi; l) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o. — Dalje p. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. r. venec. — Tretjerednikom v. o.

danes in vsak dan vel. tečna do vštete Velike noči.

28. Sreda. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

29. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej »Opombo« k 16. aprilu lanskega »Bogoljuba«; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu sv. o.; spoved in obh. danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine.

30. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. isti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obh. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V zadobljenje odp. zadostuje obh. prejšnjega dne.

— Listnica uredništva.

Dopisov se je spet toliko naletelo, da ni mogoče vseh prinesiti. Ali ste že pozabili na naš novi koš? Te ga pa ne sporočate, kar vam je bilo naročeno: kako ste agitirali za »Bogoljuba«! Nekateri dopisi so pač dobro došli: o mladeniških družbah in drugi, ki res kaj povedo, kar je drugim v spodbudo in posnemanje. Prevsakdanjih poročil pa, o kaki slovesnosti, izletu, veselici, o umrlih članicah i. dr., pa nikar pošiljati. Izjeme napravimo samo pri dopisih iz krajev, odkoder navadno ni nobenega dopisa, n. pr. iz Istre.

Zadnje dni je dospela iz Maribora žalostna novica, da so tolovaji udrl v Ciričovo tiskarno in stroje razdrli ter napravili ogromno škodo. Ne vemo, če se ne bo tisk naše pesmarice zaradi tega še bolj zategnil. Naročila vendar že lahko pošiljate.

Tvarine (postavljene) nam je ostalo še več kakor za eno celo številko.

Cenj. naročnikom! S prihodnjo aprilovo številko ustavimo dopošiljanje »Bogoljuba« vsem, ki do 20. marca ne bodo plačali naročnine za leto 1923., bodisi za pol ali za celo leto. Vsak, komur je kaj do tega, da bo redno prejemal svojega »Bogoljuba«, naj torej nemudoma stori svojo dolžnost. Na željo radi dopošljemo nove položnice za pošiljatev naročnine. Za vse kraje v Jugoslaviji velja »Bogoljub« za celo leto Din 14.—, za vse zunanje kraje pa Din 18.—.